

ת"א (תל אביב) 1108/07 - עדי חן תעשיות עדינות 1991 בע"מ נ' אומטיים הפצה בע"מ

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 1108/07

ת"א 1108.1/07

לפני כבוד השופט חיים טובי

התובעת:

עדי חן תעשיות עדינות 1991 בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד י. ננר

נגד

הנתבעים:

1. אומטיים הפצה בע"מ - הנתבעת, התובעת
שכנגד ושולחת הודעות לצד ג'
2. סופרגולד תכשיטים בע"מ
3. ג'מבו יבוא ושיווק בע"מ
4. אוריאל פלח
5. שמואל פרסה
כולם ע"י באי כוחם עוה"ד ב. פייל ונ. רוזנרממשרד
יגאל ארנון ושות'

נגד

הנתבעים שכנגד:

1. עדי חן תעשיות עדינות 1991 בע"מ
2. חוזז מאיר
ע"י ב"כ עוה"ד י. ננר

נגד

הצדדים השלישיים:

1. הטוק ארט אחזקות בע"מ (בפירוק מרצון)
2. פוזיילוב עמוס
3. מוסאיוף איתן [ניתן פסק דין]
ע"י ב"כ עוה"ד א. אדר ואח'

פסק - דין

תביעה ותביעה שכנגד שמקורן בהתקשרות עסקית בין ספק (התובעת) ללקוח (הנתבעת 1) - בתנאי קונסיגנציה.

מבוא ורקע עובדתי

1. התובעת והנתבעת שכנגד 1 (להלן: "**התובעת**" או "**עדי חן**") הינה חברה העוסקת ביבוא של תכשיטי זהב ותכשיטי זהב משובצים יהלומים, מכירתם לסיטונאים או מסירתם בתנאי קונסיגנציה לסוחרים.
2. הנתבעת 1 והתובעת שכנגד (להלן: "**הנתבעת**" או "**אומטיים**"), הינה חברה העוסקת ביבוא ושיווק של תכשיטים ושעונים, למן שנת 1976, ולה רשת של כ-40 חנויות ברחבי הארץ. הנתבעת אף החזיקה, במועדים הרלוונטיים לתביעה, בזכויות ליבוא של מותגי שעונים יוקרתיים.
3. קשרי המסחר בין התובעת לנתבעת (שייקראו להלן יחדיו: "**הצדדים**") החלו כבר בשנת 1998. אומטיים קיבלה מעדי חן, בקונסיגנציה, תכשיטי זהב מגוונים שיובאו מאיטליה וטורקיה, כמו גם תכשיטי זהב משובצי יהלומים (להלן: "**תכשיטי היהלומים**").
4. ההתקשרות העסקית בין הצדדים לא עוגנה (למצער עד לדצמבר 2004) בהסכם בכתב המפרט את תנאי ההתקשרות - הגם שהוסכם על הכל כי עסקינן בהתקשרות חוזית, בתנאי קונסיגנציה.
- הוסכם בינות הצדדים (בעל-פה) כי עדי חן תספק תכשיטים בצירוף תעודות קומיסיון נאמנות משגור (להלן: "**תעודת קומיסיון**" או "**תעודת משלוח**"). מדי חודש, לערך, נהגה אומטיים לדווח לתובעת על התכשיטים שנמכרו בפועל, **ועל פי הדו"ח** הנפיקה האחרונה חשבונית מתאימה, ששולמה על ידי הנתבעת.
- על פי הנהוג, אומטיים מסרה לעדי חן, בתום כל שנה, דו"ח בדבר מלאי התכשיטים המצויים בידה ואשר טרם נמכרו.
5. הנתבעת 2, סופרגולד תכשיטים בע"מ (להלן: "**סופרגולד**"), הפעילה רשת חנויות לממכר תכשיטים ואף היא, כנתבעת, קיבלה מעדי חן תכשיטים בקונסיגנציה.
- ביום 26/2/03 נחתם הסכם בין הנתבעת לבין הבעלים של סופרגולד, הטוק ארט אחזקות בע"מ (להלן: "**הטוק ארט**"), במסגרתו רכשה הנתבעת את סופרגולד. התכשיטים שנותרו ברשות האחרונה הועברו, בהסכמת עדי חן, לנתבעת (להלן: "**הסכם סופרגולד**").
6. הנתבעת 3, ג'מבו בע"מ (להלן: "**ג'מבו**"), שהינה בבעלות ובשליטת הנתבעת, התקשרה אף היא עם התובעת בתנאי קונסיגנציה, וקיבלה מהאחרונה תכשיטים - אותם מכרה בחנויות שהופעלו על ידה.

7. הנתבע 4, מר אורי פלח (להלן: "**פלח**") הינו הבעלים ומנהלה של אומטיים והנתבע 5, רו"ח שמואל פרסה (להלן: "**פרסה**"), שימש במועדים הרלוונטיים לתביעה, כחשב אצל הנתבעת.

8. בתחילת שנת 2005 ביקשה הנתבעת להחזיר לתובעת את תכשיטי הזהב המצויים בחזקתה, ברם הדבר לא יצא אל הפועל בשל חילוקי דעות בין הצדדים באשר למחיר שיש לזכות את הנתבעת, בגין התכשיטים שיוחזרו.

בהתאם למכתב התובעת מיום 15/2/06, מלאי תכשיטי הזהב המצוי בידי הנתבעת נכון ליום 31/12/05 עמד על כ-61 ק"ג. במכתב האמור, פירטה התובעת את תעודות המשלוח ה"פתוחות", את משקל התכשיטים שבכל תעודה ומחירן הדולרי לגרם זהב (להלן: "**רשימת התעודות הפתוחות**").

9. ביום 22/2/06 הנפיקה התובעת תעודת זיכוי (מס' 6725) בגין תכשיטי זהב במשקל 3.326^{96} ק"ג שהוחזרו לה על ידי הנתבעת, כך שיתרת מלאי תכשיטי הזהב עמד נכון ליום 22/2/06 על כ-57 ק"ג.

יוער, כי בשולי תעודת הזיכוי 6725 נכתב שהמחיר הסופי לזיכוי הנתבעת בגין ההחזר הנ"ל, ייקבע על ידי שני הצדדים.

10. ביום 2/5/06 פנה פרסה במכתב המופנה למר מאיר חוזז (להלן: "**חוזז**") הבעלים ומנהלה של התובעת - במסגרתו נתבקשה עדי חן להנפיק חשבונית מס על סך \$ 352,416.3 בגין תעודת משלוח 5747, זאת על פי המחיר הנקוב בתעודה (\$ 10.22 לגרם).

יצוין, כי משקל תכשיטי הזהב הכלולים בתעודה 5747, הינו 34,483 ק"ג (להלן: "**תעודה 5747**").

במכתב תשובה מיום 8/5/06 סירבה התובעת להנפיק חשבונית כנדרש, בטענה כי מחיר הזהב עלה באופן משמעותי.

במכתב זה, נדרשה הנתבעת להשיב את מלוא תכשיטי הזהב המצויים אצלה (ובכלל אלה תכשיטי היהלומים) או לחילופין לשלם את שווייה הריאלי של תכשיטי הזהב - העומדים, לשיטת התובעים, על סך של כ-1.5 מיליון ₪.

11. במכתב תגובה מיום 11/5/06 הודיע מנכ"ל הנתבעת, מר פלח, כי בשל סירובה של עדי חן לאפשר רכישת תכשיטי הזהב שבתעודה 5747 - היא הורתה לאנשיה לאסוף את כל תכשיטי הזהב ותכשיטי היהלומים מנקודות המכירה, זאת על מנת להחזירם לידי התובעת בגמר מלאכת האיסוף.

12. דא עקא כי בשל חילוקי דעות בין מנכ"ל התובעת מר חוזז לבין פרסה באשר למחירי תכשיטי הזהב שנותרו בידי הנתבעת - תכשיטים אלו לא הוחזרו. חוזז סירב לקבל את המחיר הנקוב בפתיקית הצמודה לתכשיטי הזהב, כמחירו הנכון של כל פריט.

בנסיבות אלה, הודיע פרסה למנכ"ל התובעת במכתבו מיום 11/6/06, כי אומטיים תשכור כספת

בבנק איגוד בתל אביב, בה תפקיד את כל התכשיטים המצויים בידה " ... וכשיעלה הרצון מלפניך, תוכל בכל עת ובכל שעה לקבלם".

יצוין, כי מתוך יתרת המלאי שהוחזק על ידי הנתבעת (כ-57 ק"ג), שלחה האחרונה זהב להתכה במשקל כולל של 16 ק"ג בימים 14/5/06, 18/5/06, 18/6/06 ו-11/6/06 (להלן: "הזהב שהותך").

13. להבדיל מתכשיטי הזהב בגינם הייתה מחלוקת באשר למחירם, הרי שמרבית תכשיטי היהלומים (שלא נמכרו) הוחזרו לתובעת בימים 25/5/06 ו-8/6/06, למעט תכשיטים ששוויים, לשיטת התובעת, הינו בסך \$ 29,183 (להלן: "יתרת תכשיטי היהלומים").

יצוין, כי יתרת תכשיטי היהלומים לא הושבה לתובעת, בטענה כי שוויים מקוזז מחיוב עודף שהושת על הנתבעת - שלא כדין.

14. במהלך חודשים יולי - אוגוסט 2006 התנהלה התכתבות הדדית בין עדי חן ואומטיים, לרבות באמצעות עורכי דינם, ובה דרישת התובעת מהנתבעת להשיב את מלאי תכשיטי הזהב שברשותה, או לחילופין לרוכשם במחיר הזהב העדכני. מנגד דרשה הנתבעת להחזיר התכשיטים ולזכותה במחיר הנקוב בפתקיות, שהוצמדו לכל פריט.

15. בחודש אוקטובר 2006 נפגשנו נציגי הצדדים בבנק איגוד, במטרה להחזיר את תכשיטי הזהב שהופקדו בכספת. דא עקא כי בשל המחלוקת בדבר המחיר שיש לזכות הנתבעת בגינם - נותרה הסחורה בכספת.

16. ביום 24/1/07 הגישה התובעת כתב תביעה, במסגרתו עתרה לחייב הנתבעת לשלם לה פיצוי כספי בסך 7 מיליון ₪ (להלן: "התביעה המקורית").

אירועים המאוחרים לתביעה המקורית

17. בד בבד עם הגשת התביעה המקורית הגישה התובעת שתי בקשות למתן סעדים זמניים, במעמד צד אחד: בקשה לתפיסת נכסים (בש"א 2855/07) לתפיסתם של 23 ק"ג המצויים בבנק איגוד (להלן: "בקשת התפיסה") ובקשה (בש"א 2856/07) להטלת עיקולים ותפיסת נכסים (להלן: "בקשת העיקול"). העיקול הוטל על כל חנויות הנתבעת ברחבי הארץ, הבנקים וספקים אחרים של הנתבעת.

18. צו העיקול בוצע ביום 29/1/07, ובו ביום הגיעו הצדדים להסדר לפיו יצומצם העיקול אך לכספת שבמשרדי הנתבעת ולחנות המצוייה ברחוב אלנבי בתל אביב.

צו התפיסה בוצע ביום 29/1/07 ובכספת בבנק איגוד נמצאה סחורה במשקל 27 ק"ג.

19. בעקבות בקשת הנתבעת לביטולם של הצווים, הגיעו הצדדים להסדר ביניים שקיבל תוקף של החלטה ביום 7/2/07 (להלן: "הסדר הביניים") - במסגרתו הוסכם כי אומטיים תשלם לעדי חן סך של \$ 352,000 בצירוף מע"מ בגין תעודת משלוח 5747 (34.483 ק"ג), לפי הערך הנקוב בה. עוד הוסכם כי לאחר ביצוע התשלום, יבוצע, במעמד נציגי הצדדים, תיעוד של

כל התכשיטים שנתפסו - באמצעות צילום, רישום הפריטים ושקילתם.

הובהר כי חרף ההסדר וביטול העיקולים, שמורות לצדדים כל טענותיהם - לרבות בסוגיית שוויים של התכשיטים.

20. לנוכח ההסדר ועל בסיסו, הגישה התובעת ביום 8/3/07 כתב תביעה מתוקן, במסגרתו הופחת סכום התביעה והוא הועמד על כ-5.5 מיליון ₪. בחלוף שלוש שנים ומחצה, עתרה התובעת לתקן בשנית את כתב התביעה, זאת הפעם בגין עליית מחירו של הזהב. התביעה המתוקנת בשנית הועמדה על סך 7,284,236 ₪, נכון למועד הגשתה, ביום 25/1/11 (להלן: **"התביעה"**).

21. הנתבעת מצידה הגישה ביום 25/5/11 כתב תביעה שכנגד במסגרתו עתרה לחייב התובעת ומנהלה, מר חוזז, לשלם לה סך של 5.9 מיליון ₪, נכון ליום הגשתה.

בד בבד, שלחה הנתבעת הודעות צד ג' כנגד חברת הטוק ארט וכנגד ה"ה עמוס פוזיילוב (להלן: **"פוזיילוב"**) ואיתן מוסאיף (להלן: **"מוסאיף"**) - אשר היו בעלי המניות ודירקטורים בהטוק ארט, וניהלו את המשא ומתן למכירת סופרגולד לנתבעת.

22. לשלמות התמונה יצויין כי ביום 17/6/15 ניתן פסק דין המאשר את ההסדר שהוגש בין הנתבעת וצדדי ג' - לדחיית ההודעות לצדדים השלישיים ללא צו להוצאות.

כפועל יוצא מדחיית ההודעה לצדדי ג' - אין אנו נדרשים לה בפסק דין זה.

התובענה, התביעה שכנגד וטענות הצדדים

התביעה וטענות התובעת

23. לטענת התובעת, הגם שעד לחודש דצמבר 2004 (המועד בו נערכה טיוטת ההסכם; מוצג 41 למוצגי התביעה, אשר יכנו מכאן ואילך - מוצת). תנאי ההתקשרות שבינות הצדדים לא הועלו עלי כתב - הרי שאין חולק כי התכשיטים סופקו לנתבעת בתנאי קונסיגנציה, כאשר תנאים אלה מופיעים בשולי תעודות המשלוח.

לשיטת התובעת, תנאים אלה שבתחתית התעודה היוו את הסכם המסגרת להתקשרות העסקית בינותם, כאשר נקבע בה, בין היתר, כי הסחורה הינה בבעלות עדי חן עד לתשלום מלוא התמורה בגין התכשיטים שסופקו; על הנתבעת להחזיר הסחורה או תמורתה לבעליה תוך 24 שעות ממועד הדרישה, והימנעות מלהעביר הסחורות "לגוף שני" בלא הסכמתו המפורשת של הספק.

24. לטענת התובעת, בעקבות עלייה משמעותית במחירי הזהב, נדרשה אומטיים, למן חודש אוקטובר 2005, לעדכן את מחירי תכשיטי הזהב הנמצאים אצלה ולחילופין להחזירם לה.

הנתבעת, כך לעדי חן, פסחה על שתי הסעיפים: מחד, סירבה לעדכן את המחיר כנדרש ומאידך סירבה להחזיר את הסחורה - תכשיטי זהב שהיו מוחזקים אצלה במשקל 60.944 ק"ג (מוצת/7).

רק ביום 22/2/06 נאותה הנתבעת להשיב לה תכשיטי זהב, במשקל 3.326 ק"ג (מוצת/ 11), כך שנותרה בחזקת אומטיים סחורה במשקל 57.618 ק"ג.

25. לא זו בלבד, כך לתובעת, שהנתבעת הפרה את תנאי הקונסיגנציה עת נמנעה מלהשיב הסחורה לאלתר - אלא שזו נמנעה מלדווח על המכירות שבוצעו על ידה ולשלם בגין, ואף חדלה למן סוף שנת 2005 מלהעביר דוחות שנתיים, בגין המלאי שברשותה.

לטענת התובעת, חרף הודעות נציגי הנתבעת (פלח, פרסה ועודך דינם, דאז) כי יתרת הסחורה מצוייה בחזקתה והיא נכונה להחזירה בכל עת, נתברר בדיעבד (לאחר התפיסה) כי מתוך 57 הק"ג נעלמו 34 ק"ג של תכשיטי זהב - שכן סך תכשיטי הזהב שנמצא בכספת בבנק איגוד, היה במשקל 27 ק"ג בלבד.

טוענת אפוא התובעת, כי הינה זכאית מהנתבעת לתשלום בגין 34.483 ק"ג זהב, על פי מחיר הזהב העדכני בשוק העולמי (עלות חומר גלם + שכר עבודה) - ששוויים נכון ליום הגשת התביעה 4,797,565 ₪ (שווה ערך ל-728,626 \$).

26. התובעת כפרה בטענת הנתבעת, כי האחרונה רכשה את התכשיטים שבתעודה 5747 במשקל 34.493 ק"ג, בהתאם להודעתה מיום 2/5/06 (להלן: "**הודעת הרכישה**"; מוצת/13).

לטענתה, לא עומדת לנתבעת הזכות לרכוש בעצמה את תכשיטי הזהב, להבדיל ממכירתם ללקוחות.

לשיטת התובעת, הודעת הרכישה הינה בגדר הצעה אשר לא נתקבלה אצל התובעת - שכן הנתבעת ביקשה לרכוש את התכשיטים במחיר הנקוב בתעודה 5747 (10.223 \$ לגרם), בה בשעה שמחיר הזהב, אותה עת, היה כפול מזה הנקוב בתעודה.

27. התובעת הוסיפה וטענה כי הנתבעת עשתה דין לעצמה ומסרה תכשיטי זהב במשקל 16 ק"ג להתכה, תוך הפרה בוטה של תנאי ההסכם - הקובע מפורשות כי התכשיטים שסופקו לה, הינם בבעלות התובעת.

לשיטת התובעת, הנתבעת התעשרה על חשבונה עת קיבלה עבור הסחורה שהותכה 13 \$ לגרם זהב, בה בשעה ששילמה עבורה 10.223 \$ בלבד.

28. עוד טענה התובעת, כי הינה זכאית לפיצוי כספי בגין הסחורה שהוחזרה לה בעין בהתאם להסכם הביניים מיום 7/7/07. לשיטתה, תכשיטי הזהב שנתפסו על ידה במשקל 27 ק"ג נמסרו על ידה להתכה הואיל ולא ניתן היה למוכרם בשל התיישנותם, ולפיכך, כך נטען, הינה זכאית לפיצוי בשיעור 9 \$ לגרם, בגין העלייה במחיר הזהב (7 \$ לגרם) ושכר עבודה (2 \$ לגרם) - ששווי ליום הגשת התביעה 1,040,040 ₪ בתוספת ריבית בסך 13,000 ₪ בגין איחור של חודש בהחזרתם.

29. בנוסף נטען על ידי התובעת כי הינה זכאית לפיצוי כספי בסך 400,000 \$ (סך 1,712,000 ₪ נכון ליום התביעה), זאת בגין פגיעה בהון החוזר של עדי חן, תשלום עמלות וריבית לבנק בו מתנהל חשבונה.

לו, כך נטען, אומטיים הייתה עומדת בתנאי ההסכם ומחזירה את הסחורה כולה במועד בו נדרשה לעשות כן - או אז נזקיה האמורים של התובעת היו נמנעים.

30. עוד ובנוסף נטען, כי הנתבעת לא שילמה בגין תכשיטי היהלומים שנותרו בידה, שערכם נכון ליום הגשת התביעה הינו בסך \$ 69,080, סכום השווה ל-259,662 ₪.

31. לבד מראשי הנזק המפורטים לעיל, טענה התובעת כי הינה זכאית לפיצוי כספי מהנתבעת בגין עילות נוספות: תשלום עבור ביצוע תיקוני תכשיטים שבוצעו עבור הנתבעת לתקופה מינואר 1999 ועד ליולי 2006 (₪ 420,420 כולל מע"מ); החזר בגין חיוב עדי חן שלא כדין עבור תיקונים שנעשו על ידי הנתבעת (₪ 47,867); קיזוזים שנעשו על ידי הנתבעת, באורח חד צדדי, בגין הפרשי שער (₪ 131,856) ומבצעי הנחות ללא תיאום (₪ 36,279); הפרשים בגין החזרת סחורה פגומה שנועדה להתכה (₪ 100,818.76); הפרש השווי בגין סחורה שהוזמנה לבקשת הנתבעת מהספק בטורקיה (BONA) במשקל 4,988.45 ק"ג לבין שווייה של הסחורה שהוחזרה, במשקל 3,326.90 ק"ג על פי תעודת זיכוי 5725 (63,467.54 ₪).

32. עילת תביעה נוספת שבפי התובעת נסמכת על הטענה בדבר ניסיון הנתבעת להונות אותה בהעלימה סחורה שסופקה לה על פי תעודת משלוח 4335 בשווי של \$ 85,000. לשיטתה, רק לאחר גילוי התרמית באקראי, שולמה התעודה באיחור של שנתיים - כאשר הריבית בגינה עומדת על 80,000 ₪.

33. ככלל נטען על ידי התובעת, כי הנתבעת נהגה ביחסיה עימה בדרכי רמייה והונאה, זיוף פתקיות שהוצמדו לתכשיטים וזיוף מסמכי תאגיד - הכל למען בצע כסף ועשיית עושר על חשבונה.

היקף התביעה והחבות על פיה

34. התובעת העמידה את תביעתה על סך 7,284,236 ש"ח בתוספת הצמדה וריבית חוקית מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל.

35. לטענת התובעת, הנתבעת חבה בתשלום הסכומים המפורטים לעיל - בקיזוז הסכום ששולם על ידי הנתבעת בגין הסחורה שנרכשה על ידה על פי הסדר הביניים (סך 1,492,693 ₪) והסך של 188,320 ₪ שווי 4 ק"ג שנתפסו ביתר (לפי שווי להתכה).

היתרה המגיעת מהנתבעת, כך לתובעת, הינה בסך 7,062,371 ₪.

36. עוד ובנוסף טענה התובעת כי הנתבעת חבה (יחד ו/או לחוד) בתשלום חובה של סופרגולד, העולה לסך של 199,763 ₪ נכון למועד הגשת כתב התביעה המקורי.

לשיטת התובעת, במועד רכישת סופרגולד על ידי אומטיים, החזיקה הראשונה בתכשיטי זהב במשקל של 2.139 ק"ג שהוערכו על ידי הצדדים בסך \$ 22,262. סכום זה שולם באיחור של 21 חודש - כך שעדי חן זכאית לריבית בסך 19,771 ₪, נכון למועד הגשת התביעה

עמוד 7

המקורית.

עוד ובנוסף נטען, כי סופרגולד חבה לתובעת עבור תיקוני תכשיטים והתחשבנות שוטפת, סך של 39,321 ₪, למועד הגשת התביעה.

ולבסוף נטען כי הינה זכאית מסופרגולד לתשלום ההפרש שבין המחיר הנקוב בתעודת משלוח 4082 (26.278 ק"ג; \$ 10.25 לגרם), לבין המחיר ששולם בפועל (לפי \$ 9.1 לגרם).

37. סכום נוסף לו עותרת התובעת בתביעתה עומד על 22,102 ₪ בגין חובה של חברת ג'מבו - קיזוז בלתי מוצדק של חוב, בסך 18,481 ₪, שמקורו בגופי תצוגה שסופקו לג'מבו על ידה, וריבית בסך 3,613 ש"ח בשל איחור בתשלום סך של 18,769 ₪.

38. התובעת עתרה בתביעתה לחייב הנתבעים 4 ו-5 (פלח ופרסה, בהתאמה) בחיוביה של הנתבעת. לשיטתה, האחרונים ביצעו כלפיה עוולה של גרם הפרת חוזה עקב כך שגרמו לאומטיים להפר את התחייבויותיה כלפי עדי חן.

התביעה שכנגד וטענות הנתבעת

39. הנתבעת והתובעת שכנגד (לעיל ולהלן: "**הנתבעת**") כפרה מכל וכל בטענות התובעת ועתרה לדחיית התביעה. לא זו בלבד, כך לנתבעת, שעדי חן אינה זכאית לסכום כלשהו - אלא שהתובעת היא זו החייבת לה כספים, כמפורט בכתב התביעה שכנגד.

40. הנתבעת כפרה בטענת התובעת כאילו התנאים המופיעים בשולי תעודת המשלוח מהווים הסכם מסגרת להתקשרות הצדדים. לשיטתה, לאורך שנות הפעילות העסקית בינותם התגבשו הסכמות שונות לחלוטין מאלה המצוינות בתעודות המשלוח - לבד מתניית "שימור הבעלות" הקבועה בסעיף ה' לתעודה לפיה "**הסחורה בבעלות עדי חן עד לתשלום התמורה במלואה**".

41. לטענת הנתבעת, במשך כל שנות הפעילות שבינות הצדדים (למן שנת 1998 ואילך) סיפקה לה עדי חן תכשיטי זהב באמצעות תעודות משלוח, בהן צוינו אך משקל הזהב והמחיר בדולר לגרם זהב - זאת להבדיל מתכשיטי היהלומים, אשר סופקו עם תיאור מדויק של כל פריט ומחירו בתעודת המשלוח.

נוכח העדר פירוט, כאמור, באשר לתכשיטי הזהב - פיתחה הנתבעת שיטת סימון לתכשיטים על פי פרמטרים אלה: ארץ הייצור (טורקיה, איטליה); סוג הזהב (14 או 18 קארט) והמחיר לגרם זהב.

סימונים אלו, כך הטענה, נרשמו על גבי תעודות המשלוח ועל כל פריט ופריט, באמצעות פתקיות שהוצמדו לו.

באופן זה נקלטו הפריטים במערכת המלאי של הנתבעת, כך שניתן היה בנקל לשייך כל פריט לקטגוריה ולתעודת המשלוח המתאימה.

בשיטת סימון זו, כך לנתבעת, היא נהגה עם כל ספקיה כמו גם עם התובעת - אשר לא הביעה הסתייגות משיטת סימון זו, במיוחד בהעדר שיטת סימון אחרת משלה.

42. לטענת הנתבעת, מדי חודש או חודשיים היא הנפיקה לתובעת דוחות מכירה בהם צוינו תכשיטי הזהב שנמכרו. התובעת (יחד עם נציג הנתבעת) הייתה משווה את תכשיטי הזהב לתעודת המשלוח הוותיקה ביותר בה הופיעו פריטים מקטגוריות זהות, והנפיקה לתובעת חשבונית חיוב.

בהתאם למוסכם, כך לנתבעת, תכשיטי הזהב (כמו גם תכשיטי יהלומים) שלא נמכרו הוחזרו לתובעת, וזו האחרונה אמורה הייתה להנפיק לה תעודות זיכוי בהתאם למחיר הנקוב בתעודה הרלוונטית ובפתקיות הצמודות לתכשיטים.

43. בדיעבד נתברר, כך לנתבעת, כי במשך שנים (למצער משנת 2000) הפרה התובעת את ההסכמות דלעיל - הפרות אשר הביאו את הצדדים לידי חילוקי דעות וחוסר אמון. כך, סירבה התובעת לזכות הנתבעת במחיר מלא של הסחורה שהוחזרה ולא זו בלבד, כך הטענה, אלא שהתובעת זיכתה אותה במחיר הנמוך ב-10% מהמחיר הנקוב בפתקיות ובתעודות המשלוח.

44. לטענת הנתבעת, במהלך שנת 2005 התבקשה התובעת לקבל לידיה בחזרה סחורה ישנה שלא ניתן היה למוכרה, לרבות זו שבתעודת משלוח 5747 הכוללת 34 ק"ג זהב (לעיל ולהלן: "**תעודת 5747**"; "**מוצת 7א**").

בניגוד למוסכם, כך לנתבעת, סירב מנכ"ל התובעת לזכותה בהתאם למחיר הנקוב בתעודה ובפתקיות, וביקש, שלא כדין, לזכות את אומטיים במחיר נמוך מערכה של הסחורה בפועל.

רק בחודש פברואר ניאותה התובעת, לקבל לידיה סחורה ישנה במשקל 3.326.46 ק"ג, ולזכותה במחיר המקורי הנקוב בתעודת המשלוח של הסחורה (נספח 3 לסיכומי הנתבעת).

עם ביצוע ההחזר, נותרה בידי הנתבעת - לדעת הכל - סחורה במשקל של כ-57 ק"ג נכון ליום 1/1/06 (נספח 2 לסיכומי הנתבעת), אותם ביקשה האחרונה להחזיר לתובעת לפי ערכם בתעודות המשלוח - אולם התובעת סירבה לקבלם במחיר זה.

45. הנתבעת הכחישה נמרצות את טענת התובעת כאילו האחרונה הודיעה על עליית מחיר הזהב באוקטובר 2005. לשיטתה, רק לאחר שהיא הודיעה במכתבה מיום 2/5/06, על רכישת הסחורה (34 ק"ג) שבתעודה 5747 במחיר הנקוב בה (לעיל ולהלן: "**הודעת הרכישה**") - או אז טען מנכ"ל התובעת, כי שווייה של הסחורה הינו פי שניים מהמחיר הנקוב בתעודה.

46. הנתבעת הוסיפה וטענה כי אין ממש בטענת התובעת כאילו היא אינה זכאית לרכוש בעצמה סחורה המצוייה בידה - תחת אשר תימכר לצד ג'. משהודיעה הנתבעת, כך הטענה, על רכישת תכשיטי הזהב שבתעודה 5747, הרי שהתכשיטים שבתעודה זו (34 ק"ג) הפכו לרכושה שלה ורשאית הייתה לעשות בהם כרצונה, לרבות התכתם.

47. עוד טענה הנתבעת כי למן שלהי שנת 2005 ובמהלך שנת 2006 היא פנתה לתובעת פעם אחר פעם, ליטול חזרה את התכשיטים המצויים בידה, אך זו סירבה לעשות כן - כך שהיא נאלצה להפקיד את מלאי התכשיטים בכספת בנק איגוד, תוך תשלום דמי ביטוח גבוהים.

48. הנתבעת כפרה בזכותה של התובעת לקבלת סכום נוסף על זה ששולם לה בגין רכישת 34.483 ק"ג במסגרת הליך הביניים (\$ 352,416 בצירוף מע"מ). התובעת, כך לנתבעת, אינה זכאית לקבלת תמורה העולה על המחיר הנקוב בתעודה (\$ 10.22 לגרם) - זאת לנוכח העובדה כי הסחורה שבתעודה 5747 נרכשה על ידה, כבר ביום 2/5/06, עוד טרם הודיעה התובעת על עליית מחירם של תכשיטי הזהב.

49. הנתבעת שללה את זכותה של התובעת לסעדים המבוקשים על ידה לרבות: פיצוי בגין הסחורה שהוחזרה לה (57 ק"ג); פיצוי בגין פגיעה בהון החוזר ותשלום עמלות וריבית לבנק; תשלום עבור ביצוע תיקון תכשיטים והפרשים בגין סחורה פגומה שהוחזרה; והפרשי שווי, נטענים, של סחורה שהוחזרה על פי תעודת זיכוי 5725.

50. טענת התובעת בדבר "ניסיון הונאה" מצד הנתבעת להעלים סחורה (תעודה 4335) בשווי של \$ 85,000 בשנת 2003 - הוכחה נחרצות על ידי הנתבעת.

לשיטת הנתבעת, התעודה האמורה הושמטה מרישומי המחשב של הנתבעת לשנת 2003 - וזו שולמה במלואה לאחר שהתובעת גילתה את טעותה שלה.

בנסיבות אלה, כך לנתבעת, התובעת אינה זכאית לריבית בגין האיחור בתשלום סחורה זו.

51. לבסוף כפרה הנתבעת בטענה בדבר חובות סופרגולד וג'מבו לתובעת - חובות אותם יצרה התובעת, כך הטענה, יש מאין.

הנתבעים 4 ו-5 הכחישו כי הינם חבים באופן אישי לחיובי הנתבעת. לשיטתם התובעת לא השכילה להוכיח את יסודות העוולה של גרם הפרת חוזה, עליה נסמכת תביעתה.

התביעה שכנגד - עילות וסעדים

52. כזכור, במסגרת תפיסת התכשיטים שהופקדו בכספת בבנק איגוד, נטלה התובעת תכשיטים במשקל 57 ק"ג - 4.130 ק"ג תכשיטי זהב עודפים מזה המגיע לה על פי הסדר הביניים.

הנתבעת (התובעת שכנגד) עותרת אפוא בתביעה הנגדית לחייב התובעת בתשלום עבור 4 ק"ג תכשיטי הזהב העולים, לפי חישובי הנתבעת, לסך \$ 106,392. מסכום זה, כך לנתבעת, יש להפחית את שווי יתרת תכשיטי היהלומים שנותרו בידיה, בסך \$ 29,183 - כך שעדי חן חייבת את ההפרש בסך \$ 77,209, בתוספת ריבית והצמדה מיום 1/1/06 (מועד הפקדת הסחורה בכספת) ועד למועד הגשת התביעה שכנגד, ולמן מועד זה ואילך יש להוסיף ריבית והצמדה כחוק.

53. סעד נוסף לו עותרת הנתבעת בתביעה שכנגד, הינו תשלום פיצוי כספי בסך \$ 61,516, בשל זיכויים חסרים בשיעור של 10%, בגין הסחורות שהוחזרו לתובעת משך כ-5 שנים (1999-2004). לשיטת הנתבעת, התובעת הודתה כי "נהגה" כל השנים לזכות את הנתבעת בגין החזרות סחורה, במחיר הנמוך מזה שחוייבה בפועל - זאת שלא כדין ובניגוד למוסכם.

בהינתן, כך לנתבעת, כי סך החזרות הסחורה לתקופה האמורה מסתכם ב-166.906 ק"ג -

מכאן, שעל התובעת לשפוטתה עבור סחורה במשקל 16.690 ק"ג זהב.

54. הנתבעת טענה בתביעתה, כי התובעת נקטה בהליכים משפטיים כנגד אומטיים (לרבות הגשת בקשות לסעדים זמניים) - שלא בתום לב תוך ניצול לרעה של ההליך המשפטי.

לשיטת הנתבעת, אין ולא היה כל צורך ממשי לנקוט בהליכים של עיקול זמני ותפיסת נכסים, שכן לא היה חשש כלשהו להברחת נכסים מצידה של התובעת. התובעת, כך לנתבעת, ידעה היטב כי התכשיטים מצויים בכספת בבנק איגוד - שם בסופו של יום הם נתפסו.

הליכים מיותרים אלה, בהם נקטה התובעת שלא בתום לב, גרמו לנתבעת לנזקים רבים בדמות ירידה במכירות; שיתוק מלא של המכירות בחנות באלנבי ופגיעה בשמה הטוב. הנתבעת העריכה הפגיעה בגין ראש נזק זה בסך 500,000 ₪, על דרך האומדנא.

55. עוד עתרה הנתבעת בתביעתה לפיצוי כספי בגין תיקוני תכשיטים שביצעה עדי חן באיכות ירודה ובפרק זמן בלתי סביר. בגין מחדלה זה של התובעת, כך הטענה, נאלצה אומטיים לבצע התיקונים בעצמה תוך העסקת צורף בשכר. הפיצוי בגין ראש נזק זה הוערך, על דרך האומדנא, בסך 120,000 ₪, ובגין הנזק התדמיתי שנגרם לה, עותרת הנתבעת לתשלום סך של 500,000 ₪.

56. לבסוף, עותרת הנתבעת לפיצוי בגין פגיעה בפיתוח העסקי; תשלומי ריבית לבנקים ועוד - המוערך על ידה בסך 1,000,000 ש"ח.

57. הנתבעת העמידה תביעתה על 5,924,436 ₪, נכון ליום הגשת התביעה שכנגד.

דין והכרעה

58. בטרם נדרש לעילות התביעה שבפי הצדדים לגופן, שומה עלינו להתחקות אחר התנאים על פיהם התנהלה הפעילות העסקית בינות הצדדים.

ודוק. חרף הפעילות העסקית הענפה, בהיקפים של מיליוני דולרים - הצדדים לא מצאו לנכון לעגן את תנאי התקשרות העסקית בינותם, במסמך בכתב. יחסי המסחר בינות הצדדים הושתתו על הסכמות בעל-פה, ועל אמון הדדי.

לא מצאתי ממש בטענת התובעת כאילו התנאים המופיעים בשולי תעודות המשלוח היוו את הסכם המסגרת, על פיהם פעלו הצדדים. לא זו בלבד שהצדדים לא פעלו, הלכה למעשה, על פי התנאים האמורים - אלא שתנאים אלה אינם נותנים מענה לשאלות שבמחלוקת שהתעוררו בהליך דנא כגון: נוהל קבלת הסחורה והתשלום בגינה; זכות הנתבעת להחזיר סחורה; זכות התובעת (הספק) להעלות את מחירי הסחורה שסופקו; זכות הנתבעת לרכוש הסחורה בעצמה (להבדיל ממכירתה); שער הדולר על פיו התנהל המסחר; תיקוני התכשיטים ועוד.

59. גם ההסכם בכתב מחודש דצמבר 2004 (לעיל ולהלן: "**הסכם 2004**"; מוצת/ 31) לא שימש כהסכם מסגרת המגבש את הסכמות הצדדים, הגם שהוא, ככול הנראה, נחתם על ידי הצדדים (במ/41)

בחקירתו נשאל חוזז על ידי בית המשפט, באשר לתוקפו המחייב של ההסכם: **"קודם אמרת שהסכם זה מחייב. עכשיו אתה אומר שלא פעלתם על פיו ..."** והלה השיב בזו הלשון: **"זו האמת. טעיתי. לא פעלנו על פי הסכם זה. חד משמעית. ש.ת. על פי מה פעלתם ... על פי שיטת הקונסיגנציה שפעלנו שנים"** (עמוד 63 לפרוטוקול מיום 26/6/12, שורות 28-30).

חשב התובעת, רה"ח עופר נחום (להלן: **"נחום"**) העיד בחקירתו הנגדית כי **"הסכם 2004"** בא לעולם לאחר שנתגלע סיכסוך בין הצדדים. ברם **"קודם לכן היו הסכמות בעל פה, שנים עבדו בלא הסכם. היו הבנות, היו הסכמות שהשתנו במהלך השנים. היה משהו גדול. שעדי חן מעבירה סחורה. שהוא צריך לשלם תוך 25 או 30 יום מיום המכירה ..."** (פרוטוקול מיום 24/6/10, עמוד 4 שורות 3-6).

הנה כי כן, עד לחודש דצמבר 2004, ובמשך כ-6 שנים (למן שנת 1998) התנהלו הצדדים ללא הסכם בכתב, אלא על פי הסכמות והבנות שהשתנו מעת לעת. גם ניסיון הצדדים לעגן עלי כתב את תנאי המסחר בינותם לכדי הסכם מחייב - אף הוא לא צלח. לא בכדי מתייחסת הנתבעת בסיכומיה להסכם 2004 כאל **"טיטוט 2004"**, כמופיע בכותרתו **"הסכם טיטטה לדין"**.

60. בהעדר הסכם מחייב בכתב, המעגן את תנאי ההתקשרות בינות הצדדים - אין מנוס מלהתחקות אחר ההסכמות עליהן הושתתו יחסי המסחר בין הצדדים לאורך שנות עבודתם המשותפת.

דרך הילוכנו בפסק הדין תהא כך: תחילה נקבע את תנאי ההתקשרות על פי ההסכמות שהתגבשו בינות הצדדים, במשך השנים וככול שלא התגבשו הסכמים כאמור, על פי הדין והנהג - ולאחר מכן נבחן את עילות התביעה שבפי הצדדים, בתביעה ובתביעה שכנגד.

תנאי ההתקשרות - ההסכמות, הדין והנהג

61. אין חולק כי הצדדים התקשרו בהסכם בעל-פה, בשנת 1998, לפיו תספק עדי חן לאומטיים תכשיטי זהב ותכשיטי יהלומים בתנאי קונסיגנציה, לשם מכירתם ברשת חנויות אומטיים ברחבי הארץ. אין גם חולק כי כל זמן שהסחורה שסופקה לא נמכרה או לא שולמה תמורתה, **"הסחורה בבעלות עדי חן בע"מ עד לתשלום התמורה במלואה"** (סעיף ה' לתנאי תעודת המשלוח; מוצת/ 2). לבד מההסכמות האמורות (וההסכמות באשר לנוהל העבודה - שנידרש לו להלן), חלוקים הצדדים בינותם באשר ליתר תנאי ההתקשרות העסקית - כמפורט להלן.

נוהל העבודה בפועל

62. מוסכם על הצדדים כי נוהל העבודה שהתגבש בינות הצדדים היה כדלקמן: הנתבעת קיבלה לחזקתה, במסגרת עסקת קונסיגנציה, תכשיטי זהב ותכשיטי יהלומים בצירוף תעודת משלוח. ביחס לתכשיטי הזהב, צוינו בתעודה משקל הזהב והמחיר בדולרים לגרם זהב, ללא תיאור הפריטים - זאת להבדיל מתכשיטי היהלומים, שצוינו בתעודת המשלוח תיאור הפריט, משקל הזהב ומחירו. התכשיטים פוזרו בחנויות הנתבעת ונמכרו ללקוחות. המחיר

ללקוח נקבע בלעדית על ידי הנתבעת ללא התערבות התובעת. מדי חודש-חודשיים הנפיקה הנתבעת לתובעת דו"ח מכירות בו צוינו התכשיטים שנמכרו באותו חודש. התובעת הנפיקה חשבונית בהתאם לדו"ח, אשר שולמה על ידי הנתבעת. בתום כל שנה מסרה הנתבעת דו"ח, בדבר מלאי הסחורה שנותר בידה.

63. חרף נוהל העבודה המוסכם, נתגלעו חילוקי דעות בין הצדדים באשר להתאמת תכשיטי הזהב שנמכרו לתעודת משלוח ספציפית (זאת בהעדר פירוט, כאמור, בתעודה) וכפועל יוצא נחלקו הצדדים ביחס לגובה התשלום בו חוייבה הנתבעת בגין הסחורה שנמכרה.

המחלוקות האמורות, שתידונה באופן פרטני להלן - היוו את ליבת הסכסוך שנתגלע בין הצדדים בשלהי שנת 2004.

הזכות להחזרת סחורה

64. מחלוקת ניטשה בינות הצדדים באשר לזכותה של הנתבעת להחזיר סחורה שלא נמכרה על ידה. לשיטת הנתבעת, אין ולא הייתה כל הגבלה להחזיר תכשיטים שלא נמכרו או שיצאו מהאופנה - לא מבחינה כמותית ואף לא מבחינת המועד.

מנגד טענה התובעת, לראשונה בסיכומיה, כי לא ניתן היה להחזיר לה סחורה בכל עת, אלא בהסכמתה בלבד.

אקדים ואומר כי אין שחר לטענת התובעת כי הינה רשאית לסרב לקבל סחורה חזרה מהנתבעת. לא זו בלבד שטענה זו, נסתרת מינה וביה מהתנהלות הצדדים במהלך שנות הפעילות העסקית, כמו גם מהעדויות שנשמעו בהליך דנא - אלא שטענת התובעת עומדת בסתירה למהותה של עסקת קונסיגנציה.

נבהיר דברינו.

65. להבדיל מעסקת מכר, בעסקת קונסיגנציה אין במסירת הנכסים על ידי הספק (הסיטונאי) ללקוח (הקימעונאי), כדי להוות העברת הבעלות בהם. הנכס נמסר לקמעוני על מנת למכרו, כאשר בידי האחרון קיימת אופציה להחזירו לספק - ככול שהסחורה לא נמכרה או שהאחרון הודיע על רכישתו.

על מהותה של עסקת קונסיגנציה נאמרו הדברים הבאים: **"חוזה קונסיגנציה נכרת, בדרך כלל, במצבים בהם יצרן, יבואן או סיטונאי מעוניינים למכור סחורה לקמעונאי, וזה האחרון חושש שמא לא יצליח למכור את הסחורה, והיא תישאר בידיו כאבן שאין לה הופכין. כדי לשכנעו לקחת את הסחורה נכרת חוזה קונסיגנציה. בחוזה זה מועברים הסחורה או הנכס לנעבר (בדוגמא שלנו הקמעונאי), במטרה שזה ימכור אותם הלאה. עם זאת יש בידי הנעבר הברירה להחזיר את הסחורה למעביר בכל זמן שהוא (בדרך כלל כאשר לא הצליח הנעבר למכור את הסחורה הלאה)"** [ע"א 455/89 קולומבו, מאכל ומשקה בע"מ נ' בנק למסחר בע"מ, מ"ה (5) 490 (1991), עמוד 493; וראו גם: רע"א 1690/00 מ.ש. קידוחי הצפון בע"מ נ. א. אבגל טכנולוגיה בע"מ (בפירוק זמני) (2003) (להלן: "עניין קידוחי הצפון"); ע"א 46/11 ויטה פרי הגליל (החדשה) בע"מ נ' עו"ד חנית נוב, כונסת נכסים (פורסם בנבו, 13/11/13)

עמוד 13

(להלן: "עניין ויטה פרי הגליל").

אמור מעתה, אופציית החזרת הסחורה היא ליבת עסקאות הקונסיגנציה, המטיבה עם שני הצדדים. הקימעונאי נדרש לשלם עבור הסחורה רק עם המסירה בפועל, וככול שזו לא נמכרה ישנה בידו הברירה להחזירה, ומנגד עסקה כאמור מטיבה עם הספק, שכן היא מאפשרת לו להרחיב את מחזור עסקיו, מבלי לחשוש שתמורתו לא תשולם (עניין קידוחי הצפון, עמוד 430).

משלא הייתה מחלוקת כי עסקינן, בענייננו, בעסקאות בתנאי קונסיגנציה - הרי שלנתבעת עומדת הזכות " ... להחזיר את הסחורה למעביר בכל זמן שהוא ...".

66. ברי, כי ספק וקימעונאי רשאים להסכים בינותם על כמות הסחורה שתוחזר ועל התקופה בה תעמוד לאחרון אופציית ההחזרה. דא עקא, כי בענייננו לא נטען (ואין צריך לומר שלא הוכח) כי הייתה הסכמה המגבילה את אופציית ההחזרה. אדרבה, מהעדויות עולה כי על פני הנוהג בענף התכשיטים (לרבות ההתקשרות עם התובעת), אין כל מניעה להחזיר סחורה בעל עת ובכמות בלתי מוגבלת.

אוליבייה אינס - מנהל הרכש של סופרגולד בשנת 2002, שהגיש תצהיר מטעמה (נ/1) (להלן: "אוליבייה") - העיד בחקירתו כי "הלקוח יכול בעסקת קונסיגנציה להחזיר סחורה בכל עת בכל שלב" (פרוטוקול מיום 14/3/13 עמוד 83 שורה 6). גם אלי נינו, מנכ"ל סופרגולד, טרם מכירתה לנתבעת - אשר הגיש תצהיר מטעמו ומטעם צד ג'1 (להלן: "נינו") - הבהיר בחקירתו הנגדית, הבהר היטב, כי "אם הסחורה אינה אופנתית בעיניי ואני מחזירה לספק, אני משלם קנס בגין זה". צד ג'3 מר עמוס פוזיילוב (להלן: "פוזיילוב") העיד אף הוא כי "אני לא נתקלתי במצב בו אני מבקש להחזיר סחורה והספק מסרב לקבל" (פרוטוקול, עמוד 154 שורה 20).

לא זו אף זו, גם חוזז הודה בחקירתו כי "לאורך שנות עבודתי קיבלתי לא פעם סחורה בחזרה", בלא שטען כי החזרת סחורה מותנית בהסכמת התובעת (פרוטוקול מיום 7/3/13 עמוד 71 שורה 8).

מר נחום, חשב התובעת, העיד כי היו ויכוחים בגין שווייה של הסחורה שהוחזרה ועל הפיצוי המגיע לטענתו, בגין סחורה פגומה - אך אין בעדותו, אף לא ברמז, טענה כאילו אופציית החזרת הסחורה והקיפה, מותנית בהסכמת התובעת.

יתר על כן, אומטיים כקימעונאית, קיבלה לחזקתה תכשיטים בהיקפים של מיליוני שקלים. הדעת נותנת (בהעדר ראיה לסתור), כי לא הייתה מתקשרת בהסכם עם התובעת, לו לא ניתנה לה הברירה להחזיר סחורה שלא נמכרה - בכל כמות ובכל עת.

67. ראיה ניצחת להעדרה של הגבלה בהחזרת הסחורה (למצער עד לשלהי שנת 2004), מוצאים אנו בסעיף 11 להסכם 2004 (שלשית חוזז אינו הסכם מחייב) המורה כך: "במהלך תקופה בת שנתיים, שתחילתה ביום אספקת התכשיטים, תהא לאומטיים הזכות להחזיר לעדי חן עד 25% מכמות הסחורה שסופקה על ידה" (במ/41).

מהוראה זו אתה למד שתיים אלה: ראשית, עד למועד עריכתו של ההסכם (12/2004) לא הייתה הסכמה המגבילה את כמות הסחורה הניתנת להחזרה והמועד להחזרתה. שנית, כי אומטיים רשאית הייתה להחזיר הסחורה שבחזקתה לתובעת בכל עת, בלא הסכמת האחרונה.

68. לאור האמור והמקובץ אני קובע, כי במסגרת עסקאות הקונסיגנציה שבין הצדדים - זכאית הייתה הנתבעת להחזיר לתובעת תכשיטים שסופקו לה, בכל כמות ובכל עת, בלא צורך בקבלת הסכמת התובעת.

זכות התובעת להעלאת מחירים - מראש ולמפרע

69. אחת המחלוקות העיקריות בהליך דנא - אם לא העיקרית שבהן - נסובה סביב שאלת זכותה של התובעת להעלות למפרע (רטרואקטיבית) ובאורח חד צדדי, את מחיריהם של התכשיטים שסופקו זה מכבר לנתבעת.

שאלה זו, בדבר העלאת מחירה של סחורה שסופקה, רטרואקטיבית, נתעוררה, לראשונה, רק בשנת 2005 - עת ביקשה הנתבעת לרכוש בעצמה סחורה המצויה בחזקתה, במחיר הנקוב בתעודת המשלוח.

כזכור, בשל סירובה של התובעת לקבל חזרה הסחורה שבידי הנתבעת (בשל חילוקי דעות בדבר המחיר שיש לזכות הנתבעת) - הודיעה הנתבעת ביום 2/5/06 (מוצת/ 13; לעיל ולהלן: "**הודעת הרכישה**") כי הינה רוכשת את תכשיטי הזהב, במשקל 34.493 ק"ג, שבתעודה 5747 (מוצת/ 7א'), במחיר הנקוב בתעודה (10.22 \$ לגרם).

במכתב תשובה מיום 8/5/06 (מוצת/ 16) הודיע מנכ"ל התובעת, מר חוזז, כי נוכח עליית מחיר הזהב בעולם, פי שניים מזה הנקוב ברשימת תעודות המשלוח הפתוחות (לעיל ולהלן: "**רשימת התעודות הפתוחות**"; מוצת/ 7) - הרי שהברירה בידי הנתבעת להחזיר את מלוא התכשיטים תוך 7 ימים " ... או לחילופין לשלם את סכום כל תעודות המשלוח הפתוחות של הזהב עם מחירים החדש שהוא **\$ 1,508,217**".

70. האומנם רשאית הייתה התובעת להודיע על עליית מחיר תכשיטי הזהב, רטרואקטיבית, לאחר הודעת הרכישה מצד הנתבעת?

לשיטת הנתבעת, הגם שהסחורה המוחזקת בידה הינה בבעלות התובעת כל זמן שהיא לא נמכרה, ברם, כך הטענה, משהיא הודיעה על רכישת הסחורה במחיר הנקוב בתעודה - מנועה התובעת מלהעלות **למפרע** את מחיר הסחורה, שכן מה לי אם סחורה זו נמכרה לצד ג' או שהיא נרכשה על ידה.

בשני המקרים, כך לנתבעת, הספק (ובענייננו התובעת) אינו רשאי להעלות את מחיר הזהב, כך שהיא זכאית לרכוש במחיר הנקוב בתעודת המשלוח 5747.

מנגד, טענה התובעת כי לא עמדה לנתבעת הזכות לרכוש את תכשיטי הזהב במחיר הנקוב בתעודה 5747, וזאת משני טעמים:

ראשית, כך נטען, התובעת הודיעה על עליית מחיר התכשיטים, כבר בחודש אוקטובר 2005, כ-7 חודשים טרם הודעת הרכישה - כך שאין ולא הייתה כל מניעה להעלות את מחיר

התכשיטים, המצויים בחזקת הנתבעת.

שנית, נטען כי לנתבעת לא עומדת הזכות לרכוש בעצמה את הסחורה, להבדיל ממכירתה ללקוחותיה. כל זמן, כך לתובעת, שהסחורה מצויה במלאי הקימעונאי וטרם נמכרה, האחרון אינו זכאי לרוכשה בעצמו, ועליו להשיבה לידי הספק, לפי דרישתו.

עם מי הדין? טרם נבחן ונכריע בטענות הצדדים המפורטות לעיל, שומה עלינו להידרש לטענת מר חוזז שהועלתה, לראשונה, במהלך עדותו בבית המשפט.

71. בחקירתו הנגדית טען חוזז, כי על פי הנוהג ותנאי עסקת קונסיגנציה - כל זמן שהקימעונאי (בענייננו הנתבעת) לא שילם את תמורת הסחורה, גם אם היא נמכרה לצד ג', הרי זכותו של הספק לקבל את המחיר הריאלי של הסחורה במועד התשלום בפועל (פרוטוקול מיום 26/6/12 עמוד 66 שורות 19-25). חוזז הטעים בחקירתו, כי עם התשלום בגין הסחורה שנמכרה, הוא רוכש סחורה אחרת תחת זו שנמכרה. בהינתן כזאת, כך לחוזז, הוא זכאי לקבל את מחיר הסחורה, בערכי יום **תשלום התמורה** בגין הסחורה שנמכרה (שם, שם, שם, שורות 30-32).

כאמור, לא מצאתי ממש בטענה זו. לא זו בלבד שעסקינן בטענה שזכרה לא בא בכתבי הטענות כמו גם בתצהיר העדות מטעמו, ועל כן היא מהווה הרחבת חזית אסורה - אלא שאין לטענה זו שחר, ודינה להידחות אף לגופה.

הדעת אינה סובלת מצב שהקימעונאי (הנתבעת) יחוייב רטרואקטיבית במחיר הגבוה מזה הנקוב בתעודת המשלוח, שעל בסיסה נקבע המחיר לצרכן.

ברי לכל, כי המחיר שנקבע בתעודת המשלוח באשר לסחורה או לנכס המועבר לקמעונאי לשם מכירתו - מהווה את התמורה לה זכאי הספק במקרה של מכירתה, שאם לא כן על שום מה ננקב מחיר הנכס בתעודה? ככול שהתמורה בגין סחורה שנמכרה לא שולמה במועד המוסכם - זכאי הספק לריבית (מוסכמת, או נוהגת בענף), בגין האיחור בתשלום התמורה, אך הוא אינו זכאי לערך החדש של הסחורה, במועד התשלום.

לשון אחרת, אי העברת התשלום מהקימעונאי לספק, אם מחמת סיבה טכנית או בגין עיכוב אחר - אינה מקנה לאחרון הזכות לדרוש מחיר גבוה מזה המוסכם.

72. משהסרנו מדרכנו את טענת הספק שבפי מנכ"ל התובעת מר חוזז - נבחן את טענות הצדדים, בשאלת זכותה - או אי זכותה - של התובעת להעלות את מחיר הסחורה שהוצע על רכישתה על ידי התובעת.

ההודעה על עליית מחירים - אימתי ניתנה

73. דומה, כי אין חולק שהתובעת רשאית להודיע על העלאת מחירי הסחורה המצויה בידי הנתבעת, ואשר טרם נמכרה. כך עולה מעדותו של ניניו (פרוטוקול מיום 5/10/14, עמוד 146 שורות 14-16) ומחקירת פוזיילוב אשר העיד כי **"זכות הספק לבוא אלי בכל רגע נתון להגיד לי שהוא מבקש כפול על הסחורה שיש בידי בלי שום סיבה. ואז או שאני מסכים או שאני מחזיר לו את הסחורה"** (שם, עמוד 158, שורות 7,8).

גם פרסה בתצהירו הודה כי " ... אין מחלוקת כי התובעת רשאית הייתה להודיע על העלאת מחירי הסחורה בכל עת לפני שנמכרה" (סעיף 112 לנ/3).

נמצא כי לדעת הכל, זכותו של הספק (ובענייננו התובעת) להעלות את מחיר הסחורה בטרם נמכרה, אולם שעה שזו נמכרה לא עומדת לספק זכות כאמור - אף אם טרם שולמה התמורה בגין הסחורה.

אימתי ניתנה הודעת התובעת, בנדון דידן, על העלאת מחיר התכשיטים שברשימת התעודות הפתוחות? לטענת הנתבעת זו ניתנה לאחר הודעת הרכישה (שלשיטת הנתבעת מהווה מכירה לכל דבר ועניין). מנגד טענה התובעת כי זו ניתנה טרם הודעת הרכישה - למצער בחודש אוקטובר 2005.

אקדים ואומר, כי מחומר הראיות עולה שההודעה על העלאת מחיר התכשיטים ניתנה, **לראשונה**, ביום 8/5/06 - קרי, לאחר הודעת הרכישה.

נבהיר דברינו.

74. לא מצאתי תימוכין בחומר הראיות לטענת התובעת, כאילו הודע לנתבעת כבר בחודשים ספטמבר-אוקטובר 2005 - על העלאת מחיר התכשיטים המצויים בידי הנתבעת.

אדרבה. מההתכתבות שבין הצדדים בתקופה שבין 9/05 ל-8/5/06 עולה, כי עניין מחירי התכשיטים לא הוזכר כלל על ידי התובעת. כך, במכתב מיום 7/2/06 (מוצת/ 8) מבקש חוזר לקבל את ספירת המלאי ליום 31/5/05. במכתב זה לא הועלה, אף לא ברמז, עניין העלאת מחירי התכשיטים המצויים בידי הנתבעת.

התובעת אף לא דרשה במכתבה הנ"ל את החזר הסחורה. הנימוק היחיד לדרישה לקבלת ספירת המלאי היה כי "**הנני צריך את הנתונים הנ"ל לצורכי מאזן, ולצורכי בדיקות נוספות שהנני עורך בחברתי**".

אם אומנם, כטענת התובעת, כבר באוקטובר 2005 דרשה התובעת להחזיר את הסחורה או לשלם את מחירה על פי עליית מחיר הזהב - נפלא ממני הכיצד זה לא נטען כזאת במכתב מיום 7/2/06?

וכך אמורים הדברים במכתב מיום 15/2/06 (מוצת/ 7), בו מפרט חוזר את רשימת התעודות הפתוחות, המצויות בידי הנתבעת.

לא זו בלבד שחוזר איננו מציין במכתב האמור את דרישתו הקודמת (לטענתו) בדבר העלאת מחיר התכשיטים, אלא שהגדיל עשות ורשם לצד מספרי התעודות - את משקל הזהב שבכל תעודה **ואת המחיר** לגרם זהב, לגבי כל תעודה ותעודה.

לו הודיע חוזר על העלאת מחירי הסחורה, כנטען, כבר בחודש אוקטובר 2005 - ניתן היה לצפות כי לא יירשם מחיר לצד התעודות, או למצער לרשום הערה כי עסקינן במחיר המקורי ומחירם עתה, הוא בהתאם למחיר הזהב העדכני. כזאת לא נעשה. אדרבה, ברשימת התעודות טרח מר חוזר וסיכם את סך משקלן של התעודות (60.994.45 ק"ג) ואת המחיר הכולל שלהם (\$ 754,108.6). לאמור, זהו חובה של הנתבעת בגין התכשיטים שבידה נכון

ליום 15/2/06.

75. בחקירתו הנגדית נדרש נחום לרשימת התעודות (מוצת/ 7) בה צוינו מחירי התעודות לעומת מוצת/ 4 (המרכז את תעודות המשלוח הפתוחות ליום 31/12/02) בו לא צוינו מחירים, והלה השיב כך: **"ידענו שיש בעיות איתם. ולכן הכפלתי כמות בגרם לפי תעודות המשלוח. כדי שיהיה מכתב מסודר של מה שאני אומר שרשום אצלי. טבלאות אלו לא היו מסודרות. היו יחסי אמון, זה היה דף למרינה בפקס. לא היה צורך לכתוב מחיר. הסכום נכתב לצורך סדר"** (פרוטוקול מיום 1/7/10, עמוד 18 שורות 30-31; עמוד 19 שורות 1-4).

אודה ולא אבוש, לא הבינתי פשר תשובה זו. אם אומנם ביקש מר נחום, רואה חשבון במקצועו, "לעשות סדר" לגבי מלאי תעודות המשלוח הפתוחות - נפלא ממני הכיצד זה רשם, לצד התעודות, את מחירה המקורי של כל תעודה? בכל הכבוד, לשם "עשיית סדר" די היה במתן פירוט של התעודות עם משקלן, כפי שנעשה במוצת/4.

לו כנה הייתה טענת נחום כאילו כבר בחודש אוקטובר 2005 הודיעה התובעת על העלאת המחיר של תכשיטי הזהב המצויים בידי הנתבעת (לשיטתו עלייה של 25%) - ברי לכל בר בי רב, כי היה מציין זאת במוצת/7 או, למצער, היה נמנע מלרשום את המחירים לצד התעודות.

למצער, היה על נחום (במיוחד בהיותו חשב התובעת) לציין הערה מתאימה כפי שנעשה בתעודות אחרות כגון: **"המחירים הסופיים יסוכמו על ידי חשבי שתי החברות"** (מוצת/38 ט וראו גם מוצת/42).

76. אני קובע, אפוא, לאור האמור לעיל כי רשימת התעודות הפתוחות מייצגת את שוויו של המלאי המצוי בידי הנתבעת, נכון ליום 15/2/05.

כפועל יוצא אני קובע כי התובעת לא הודיעה על העלאת מחיר תכשיטי הזהב הקיימים, וכי רק במכתב מיום 8/5/06 (שנתקבל אצל הנתבעת ביום 10/5/06) הודע לנתבעת, לראשונה, על העלאת המחירים - זאת, בעקבות הודעת הרכישה ששיגרה הנתבעת במכתבה מיום 2/5/06.

הזכות לרכישה עצמית של התכשיטים

77. משבאנו לכלל מסקנה כי הודעת התובעת על העלאת מחירי הזהב, ניתנה רק לאחר הודעת הנתבעת על רכישה עצמית של תעודה 5747 (מוצת/13) - נדרשים אנו עתה לשאלה שבמחלוקת, האם - אם לאו - זכאית התובעת לרכוש בעצמה את התכשיטים שבידה.

אם יימצא כי התשובה לשאלה האמורה הינה חיובית, ברי כי התובעת אינה ולא הייתה רשאית להעלות, רטרואקטיבית, את מחיר התכשיטים שהודע על רכישתם. ברם אם יימצא כי התשובה לשאלה האמורה הינה שלילית - על הנתבעת לשלם את המחיר החדש של התעודות הפתוחות, או להחזירם לידי התובעת.

משלא הוסדר עניין זה בהסכם בכתב (כמו גם יתר תנאי ההתקשרות העסקית), אין מנוס

מלהידרש להוראות הדין (לרבות הספרות והפסיקה) כמו גם לנוהג הקיים בעסקות קונסיגנציה.

78. הרשאי קימעונאי לרכוש בעצמו סחורה שסופקה לו בתנאי קונסיגנציה? או שמא עומדת לו אך הזכות למכור לצד ג' את הסחורה שנמסרה לו?

בפסק הדין **בעניין קולומבו** נדרש בית המשפט לטיבה של עסקת קונסיגנציה ותנאיה - ככול שלא הוסכם על הצדדים אחרת. וכך נאמר בפסק הדין: **"בקונסיגנציה הטיפוסית אין מסירת הנכסים לנעבר מלווה בהעברת הבעלות בהם, והבעלות תועבר רק אם הצליח הנעבר למכור את הנכס לצד שלישי, או שהודיע על רצונו לקנות את הנכס באופן מוחלט, או שחלפה התקופה המוסכמת לשימוש באופציית ההחזרה"** (שם, עמוד 493, 494) (ההדגשה לא במקור - ח.ט.).

מהאמור עולה כי להבדיל מעסקת מכר קלאסית - בעסקה בתנאי קונסיגנציה, הבעלות בסחורה או בנכס אינה עוברת לידי הלקוח (הקימעונאי) עם מסירתם לידי, אלא זו תועבר לבעלותו בהתקיים אחת משלוש אלה - מכירת הנכס לצד ג'; הודעת הלקוח על רצונו לרכוש את הנכס, או לאחר שחלפה התקופה המוסכמת לשימוש באופציית ההחזרה.

הנה כי כן, בהעדר הסכמה אחרת, הלקוח (בענייננו הנתבעת) רשאי להודיע, בכל עת, על רצונו לרכוש את הסחורה המופקדת בידי ברכישה עצמית - או אז הבעלות על הסחורה עוברת אליו והוא חייב לשלם את תמורתה.

ודוק. רכישת הנכס על ידי הקימעונאי והעברת הבעלות בו מהספק אליו, אינם מותנים בהסכמת האחרון, ודי בכך שהלקוח הודיע על רצונו לרכוש את הנכס באופן מוחלט, במחיר שהנכס סופק לו.

79. לא מצאתי בחומר הראיות כי קיימת הסכמה אחרת מזו הנוהגת בעסקת "קונסיגנציה טיפוסית", כלשון בית המשפט בעניין קולומבו.

אדרבה. מהעדויות שנשמעו עולה ברורות כי כך הוא הנוהג הנהוג בעסקאות בתנאי קונסיגנציה.

פוזיילוב נדרש בחקירתו לעניין זה וכך העיד: **"נכון מה שאתה אומר שאם קיבלתי סחורה בקונסיגנציה וזה גם בעסקי יהלומים, עד שמי שנתן לי את הסחורה לא מבקש אותה חזרה או מבקש להעלות את מחירה או לשנות את תנאי העסקה, אני יכול בכל רגע נתון להגיד לו שמכרתי את הסחורה או שקניתי. המחיר שסוכם איתו הוא זה הנקוב בתעודת המשלוח. המחיר שסוכם הוא הקובע"** (פרוטוקול מיום 5/10/14 עמוד 154 שורות 11-14) (ההדגשה שלי היא - ח.ט.).

גם ניניו העיד כי **"אני יכול לרכוש את הסחורה בעצמי ולהודיע לספק שקניתי. לומר לספק - אני עצמי רוכש. ואני אשלם את המחיר שסוכם בתעודת המשלוח"** (שם, שם, עמוד 146, שורות 1, 2).

אוליבייה, מנהל הרכש של סופרגולד, העיד אף הוא **"... נכון. אצלי בקונסיגנציה. יש לו הזכות לקנות אותם בכל רגע"** (פרוטוקול מיום 14/3/13, עמוד 73 שורה 15).

זאת ועוד. עיון בתעודות המשלוח (ראו למשל מוצת/2) כמו גם ב"טיוטת 2004" (במ/41) מלמדנו, כי אין כל הוראה, אף לא ברמז, השוללת מהנתבעת את האפשרות לרכוש את הסחורה ברכישה עצמית. אדרבה, בסעיף ב' לתנאים שבשולי התעודה נאמר כי על המקבל **"להחזיר את הסחורה או את תמורתה לפי דרישתו תוך 24 שעות"** (ההדגשה שלי - ח.ט.).

יתר על כן, במכתב תשובה מיום 8/5/06 להודעת הרכישה מטעם הנתבעת, נדרשה האחרונה להחזיר את מלאי התכשיטים " ... או לחילופין לשלם את סכום כל תעודות המשלוח הפתוחות של הזהב עם מחירם החדש שהוא \$ 1,508,217 ואת סכום תכשיטי הזהב המשובצים יהלומים שהוא \$ 259,042".

נמצא, כי אין ולא הייתה מניעה מצד חוזז כי התובעת תרכוש את הסחורה שבידה (כפי זכותה על פי הדין והנהוג), אלא שדרש תשלום במחיר הזהב החדש - שלשיטתו הינו כפול מזה הנקוב בתעודה.

דא עקא, כפי שהובהר לעיל, הספק מנוע מלהעלות את מחיר הסחורה, בדיעבד, לאחר שזו נמכרה או נרכשה על ידי הלקוח.

80. בסיכומיו, טען ב"כ המלומד של התובעת, כי פניית הנתבעת לרכוש את התכשיטים שבתעודה 5747 - הינה בבחינת הצעה אשר סורבה על ידי התובעת. בהעדר קיבול של ההצעה, כך נטען, לא התגבש הסכם למכר התכשיטים.

אין בידי לקבל טענה זו, חרף שנינותה. לעניין זה מקובלת עלי עמדת ב"כ הנתבעת בסיכומיו כי **"ההצעה נעשתה על ידי התובעת עת מסרה את הסחורה בקונסיגנציה ... הנתבעת עשתה קיבול להצעה, והודיעה על העברת התמורה"** (עמוד 2 לסיכומים).

משבאנו לכלל מסקנה כי עומדת לקימעונאי הזכות לרכוש את הסחורה שסופקה לו, ברי כי לא עסקינן בהתקשרות חוזית חדשה, הטעונה קיבול מצד הספק. בעצם העברת הסחורה ללקוח, בתנאי קונסיגנציה, קיימת הצעה מובנית לפיה מוצע לאחרון לרכוש את הסחורה המופקדת בידי - אם על ידי מכירתה לצד שלישי, או לרכשה בעצמו ולשלם תמורתה.

ראייה ניצחת לאמור הינה האפשרות להעברת הסחורה לבעלות הנעבר לאחר חלוף תקופת אופציית ההחזרה. כזכור, בפסק הדין בעניין קולומבו נקבע כי העברת הבעלות בסחורה לנעבר תהא, בין היתר, לאחר " ... שחלפה התקופה המוסכמת או המסתברת לשימוש באופציית ההחזרה".

ודוק. משחלפה התקופה בה רשאי הלקוח להחזיר את הסחורה, הרי שזו עוברת לבעלותו אוטומטית והוא יהא חייב בתמורתה. וכל כך למה? שכן בהעדר זכות להחזיר את הסחורה לספק, רואים את הלקוח כמי שהודיע על רצונו לרכוש את הסחורה שבידו. נמצא, כי עצם מסירת הסחורה או הנכס בקונסיגנציה, מהווה הצעת הספק לרכישת הבעלות בהם, כאשר הקיבול להצעה זו יהא באחת מן החלופות המנויות לעיל: מכירה לצד ג' או הודעת רכישה או חלוף אופציית ההחזרה.

לו כטענת ב"כ התובעת הודעה על רכישה עצמית מהווה אך הצעת רכישה המצריכה קיבול,

נפלא ממני הכיצד זה רשאי הנעבר למכור את הסחורה שהופקדה בידו לצד שלישי, בלא לקבל את הסכמתו (קיבול) של הספק.

ברי, אפוא, שפעולת המכר לצד ג' או הודעה על רכישה עצמית - אינם מהווים התקשרות חוזית חדשה המצריכה קיבול מצד הספק, שכן מסירת הסחורה בתנאי קונסיגנציה מהווה חוזה שישתכלל לכדי הסכם מכר - עם מכירת הסחורה לצד ג' או רכישתה.

הטיב לתאר את מהותו של חוזה קונסיגנציה המלומד פרופ' א. זמיר בחיבורו **חוק המכר, תשכ"ח-1968** - "**נראה שכל עוד עומדת אופציית ההחזרה לנעבר, והבעלות עודנה בידי המעביר, אין בפנינו חוזה מכר. רק משבחר הנעבר לקנות את הנכס, יחולו עליו החיובים החלים על הקונה, ויחולו על העיסקה הוראותיו של חוק המכר**" (שם, עמוד 60).

81. אני קובע, אפוא, לאור האמור והמקובץ לעיל כי הנתבעת זכאית הייתה להודיע על רצונה לרכוש את תכשיטי הזהב שבתעודה 5747 (34.483 ק"ג) בהתאם למחיר הנקוב בה, קרי: \$ 10.22 לק"ג (מוצת/7).

עם מתן הודעת הרכישה ביום 2/5/06 עברה הבעלות בסחורה זו לידי הנתבעת, כך שהודעת התובעת על העלאת מחירה של סחורה זו - משוללת יסוד.

שער הדולר הקובע

82. מחלוקת נוספת שנתגלעה בינות הצדדים הינה, איזהו שער הדולר על פיו יש לחייב הנתבעת בתשלום בגין סחורה שנמכרה. לטענת ב"כ התובעת בסיכומיו, שער הדולר שהיה מקובל בענף היה "**שער ההעברות וההמחאות הגבוה על פי שער חברת הולנד-ישראל**". מנגד טענו הנתבעים, כולם, כי שער הדולר שהיה נהוג בכל שנות פעילותם העסקית המשותפת, היה השער היציג של הדולר.

83. אומר מיד כי לא מצאתי שחר לטענה זו של התובעים, שכן זו נטענה על דרך הסתם בלא כל תימוכין. התובעת לא השכילה להציג אף לא תעודת משלוח אחת, על פיה חוייבו הנתבעים בשער הגבוה מהשער היציג.

על מנת להקדים "תרופה למכה" טענה התובעת בכתב התביעה המתוקן (עמוד 22 בפסקה 125) כי היא הוציאה " **... בדלית ברירה חשבוניות לפי שער יציג וזאת מינואר 2004 ועד לסוף אפריל 2004**", זאת על מנת שלא לגרום בלבול וטעויות בהנהלת החשבונות של התובעת.

כאמור, התובעת לא הציגה אף לא חשבונית אחת המצביעה על חייב לפי שער הולנד-ישראל או כל שער אחר - לא לפני 2004 ואף לא לאחר 4/2004. לא ניתן, בכל הכבוד, לזרוק לחללו של אולם טענה, בלא לגבותה במסמך כלשהו.

84. מנגד, על פי עדותם של העדים כולם עולה, כי הנוהג שהתגבש היה השער היציג של הדולר. אוליבייה העיד לעניין שער הולנד-ישראל כהאי לישנא - "**זה שער של התובעת שהוא המציא לטובתו באופן חד צדדי. הוא החליט יום אחד. לא היה דבר כזה עם אף אחד**"

עמוד 21

ואין דבר כזה בענף. לא היו חשבוניות הולנד ישראל ... זה צץ כשעופר הגיע לחברה. כשסופרגולד היה קיים עופר הגיע ... הוא התחיל לשלוח חשבוניות. זה היה חד צדדי. ניניו התנגד בתוקף לשלם הפרשי השער (פרוטוקול מיום 14/3/13 עמוד 77 שורות 11-15).

במהלך חקירת אוליבייה, הציג ב"כ התובעת חשבונית שמספרה 5936 (במ/15) בה חוייבה סופרגולד לפי שער הגבוה מהשער היציג. נתברר כי חשבונית זו הוצאה על דעת חוזז, ברם אוליבייה התנגד לכך, כפי המופיע בחשבונית עצמה - בכתב ידו.

וכך נאמרו הדברים: "זה (כך במקור - ח.ט.) **חשבונית שהתובע שלח לסופרגולד. הפרש הוא הפרש של דולר. אני רואה את כתב ידי כתוב 77, זה המחיר לפי הדולר היציג הנכון לאחר אותה עת ולא 78 כפי שהם עשו את החישוב שלהם. הם עשו 78 לפי שער הולנד-ישראל ...**" (שם, עמוד 82 שורות 27-29) (ההדגשות שלי הן - ח.ט.).

הנה כי כן, בזמן אמת תיקן אוליבייה את החשבונית, כאשר נעשה ניסיון לחייב את סופרגולד במחיר הגבוה מהשער היציג.

לא למותר יהא לציין כי סופרגולד הציגה טיוטת הסכם שבינה לבין ספק אחר, פז חן, במסגרתו נקבע כי שער הדולר המתאים, הינו השער היציג (נספח 33 לסיכומי הנתבעים).

85. משלא השכילה התובעת להוכיח טענתה, כי שער הדולר הנהוג בינות הצדדים הינו שער העברות והמחאות או שער הולנד-ישראל - אני קובע כי שער הדולר המוסכם, לחיוב ולזיכוי, הינו שער הדולר היציג.

87. על רקע מסקנתנו לעיל - בדבר התנאים על פיהם הושתתה ההתקשרות העסקית בין הצדדים - נידרש עתה לעילות התביעה שבפי הצדדים ולסעדים הנגזרים מהן, בתביעה ובתביעה שכנגד.

תביעת עדי חן - העילות והסעדים

87. טרם נבחן את טענות התובעת לגופן, נסקור בקצרה את השתלשלות האירועים הדורשים לעניינו.

(-) מלאי תכשיטי הזהב שהחוזקו בידי הנתבעת נכון ליום 15/2/06, על פי רשימת התעודות הפתוחות, היה במשקל 60.944 ק"ג, בעלות כוללת של \$ 754,108.6 (מוצת/7).

(-) ביום 22/2/06 הוחזרו לתובעת 3.326.96 ק"ג, והנתבעת זוכתה בתעודת זיכוי 6725, בסך \$ 54,894.85 - כך שיתרת המלאי שנותר בידי התובעת הייתה 57.671.25 ק"ג (מוצת/1).

(-) ביום 2/5/06 הודיעה הנתבעת על רכישת תעודת משלוח 5747, שמשקל תכשיטי הזהב הכלולים בה, הינו 34.483 ק"ג. התובעת נתבקשה להנפיק חשבוניות על פי המחיר הנקוב בתעודה זו, בסך \$ 352,416.3 (מוצת/13 ומוצת/7 א', בהתאמה). התובעת סירבה לדרישה זו ודרשה תשלום לפי שווי כפול בגין עליית מחירי הזהב (מוצת/16).

(-) במסגרת צו התפיסה נטלה התובעת, ביום 20/1/07, מהכספת שבבנק איגוד 27 ק"ג זהב.

(-) בהתאם להסדר הביניים מיום 7/2/07, שילמה הנתבעת בגין תעודה 5747 (במשקל 34.483 ק"ג) סך של \$ 352,416 - כך שיתרת התכשיטים שהתובעת זכאית הייתה לקבלם הינה במשקל 23 ק"ג, מתוך 27 ק"ג שנתפסו על ידה.

על רקע העובדות דלעיל, שאינן שנויות במחלוקת, נדון בעילות התביעה והסעדים שבפני התובעת לגופן.

הפרשי שווי בגין תעודה 5747

88. כזכור, התובעת עתרה בתביעתה לקבלת הפרש השווי של תכשיטי הזהב שבתעודה 5747 - בין זה ששולם על ידי הנתבעת על פי הסדר הביניים (לפי \$ 10.22 לגרם), לבין השווי העדכני (הנטען) של הזהב בשוק העולמי, העולה לשיטת התובעת לסך של \$ 661,616. סה"כ עתרה התובעת בתביעתה בגין ראש נזק זה סך של 4,797,565 ₪, נכון למועד הגשת התביעה.

דינה של העתירה לתשלום הפרשי שווי, להידחות. ונבהיר!

89. קבענו לעיל, כי הנתבעת הייתה זכאית לרכוש את תכשיטי הזהב המוחזקים על ידה ברכישה עצמית, ובלבד שתודיע על רצונה זה באופן מוחלט. משהודיעה הנתבעת ביום 2/5/06 על רכישה עצמית של תעודה 5747, הרי שהבעלות בתכשיטי הזהב שבתעודה במשקל 34 ק"ג עברה לבעלותה במועד הודעת הרכישה - כך שהתובעת הייתה זכאית **אך** לתשלום התמורה הנקובה בתעודת המשלוח.

עוד קבענו לעיל, כי הודעת התובעת על העלאת מחירי התכשיטים ניתנה **לאחר** הודעת הרכישה, ועל כן היא אינה ולא הייתה זכאית לדרוש תשלום בגין תעודה 5745 - במחיר העולה על זה הנקוב בתעודה.

כפי שהובהר, זכותו של הספק להעלות, חד צדדית, את מחיר התכשיטים שבחזקת הקימעונאי עומדת לו, אך טרם נמכרה הסחורה לצד שלישי או בטרם הודיע הלקוח על רכישה ברכישה עצמית. מכאן שהודעת התובעת על העלאת המחיר למפרע אין לה תוקף.

90. זאת ועוד, מחומר הראיות עולה כי סירובה של התובעת לאפשר לנתבעת לממש את זכותה לרכישת תעודה 5747 - הייתה שלא בתום לב. כזכור, במכתב חוזז מיום 8/5/06 (מוצת/16) הודיע האחרון לנתבעת כי התובעת תיאזן לאפשר רכישת התכשיטים שברשימת התעודות הפתוחות (הכוללת את תעודה 5747) רק באם הנתבעת תשלם " **... את סכום כל תעודות המשלוח הפתוחות של הזהב עם מחירם החדש שהוא \$ 1,508,217** ...". - מחיר הכפול מזה הנקוב בתעודה.

דא עקא, כי מחיר הזהב מחודש אוקטובר 2005 ליוני 2006 עלה, אף לשיטת נחום, ב-50% בלבד (ולמעשה העלייה הייתה אך בשיעור של 30%). וכך העיד נחום בחקירתו: " **... בין אוקטובר ליוני עלה בחמישים אחוז. ש.ת. איך הגענו למיליון וחצי? אמרת שעלה בחמישים אחוז ... מחיר הזהב בשנת 2003 היה 270, ב-2005 זה 420 ופה דרשנו כבר 25% עלייה. בסוף זה הכפיל את עצמו עוד פעם**" (פרוטוקול מיום 1/7/10, עמוד

19, שורות 17-20).

בכל הכבוד, הסברו של נחום לדרישת התובעת לתשלום מחיר כפול מזה הנקוב ברשימת תעודות המשלוח לא צלח, כך שעדותו בדבר העלייה במחיר הזהב ב-50% נותרה בעינה.

נמצא, כי דרישת התובע לתשלום מחיר כפול מזה הנקוב בתעודת משלוח 5747, נעשתה שלא כדין, בניגוד למחיר הזהב שבשוק - והיא נועדה אך לסכל את זכותה של הנתבעת לרכוש הסחורה ברכישה עצמית.

91. לא מצאתי ממש בטענת התובעת כי אי תשלום התמורה בסמוך לאחר מסירת הודעת הרכישה - מאיינת את "עסקת" הרכישה העצמית של תכשיטי הזהב שבתעודה 5747.

ראשית, כאמור לעיל, משהודיעה הנתבעת על רצונה לרכוש את תכשיטי הזהב שבחזקתה, נקשר חוזה מכר בין הצדדים, ועל הנתבעת חלה החובה לשלם את המחיר המוסכם - קרי, המחיר הנקוב בתעודת המשלוח.

ודוק, כשם שבמקרה של מכירת סחורה לצד שלישי, מחוייב הקימעונאי לשלם, לכל הדעות, את מחיר התכשיטים בהתאם לנקוב בתעודת המשלוח - כך הדין אף במקרה בו הוא רוכש את הסחורה ברכישה עצמית, כפי זכותו על פי הדין.

שנית, מקובלת עלי טענת הנתבעת בסיכומיה, כי אי תשלום התמורה בגין תעודה 5747 נגרם כתוצאה ממחדלה של התובעת עת סירבה, במפגיע, להמציא לנתבעת חשבונית מתאימה - זאת חרף הוראת האחרונה לחוזז כי "**עם קבלת החשבונית תועבר אליך הסחורה**" (מוצת/13).

בחקירתו הנגדית הודה חוזז כי בהתאם לנוהג שהתגבש במשך שנות הפעילות העסקית, תשלום התמורה בגין סחורה שנמכרה היה באופן הבא: "**... הם מעבירים דוח כל חודש, מקבלים חשבונית ומשלמים אותה**" (פרוטוקול מיום 26/6/12, עמוד 63 שורה 30).

דא עקא, שהנתבעת נמנעה, כאמור, מלהנפיק חשבונית מס על פי המחיר הנקוב בתעודה 5747 - ודרשה, שלא כדין, מחיר כפול מהמחיר המוסכם לרכישת הסחורה, ברכישה עצמית.

92. הגם שמצאנו כי אי תשלום התמורה בסמוך לאחר מסירת הודעת הרכישה, אינו מאיין את עסקת הרכישה העצמית של התכשיטים במשקל 34 ק"ג - סבורני כי יש לחייב את הנתבעת לשלם ריבית והצמדה בגין העיכוב בתשלום התמורה של הסחורה, לתקופה שמיום הרכישה (2/5/06) ועד ליום בו שולמה התמורה בפועל (26/2/07) (מוצת/51), בהתאם להסדר הביניים מיום 7/2/07.

הדעת אינה סובלת מצב בו, מחד, תירכש הסחורה במחיר הנקוב בתעודת משלוח 5747 ומאידך, תשלום מחירה של הסחורה ייעשה בחלוף למעלה מ-9 חודשים מעת רכישתה - בלא שהתמורה תשוער, למצער, על ידי תשלום ריבית והצמדה כחוק, ככול חוב אחר.

93. הפועל היוצא מהאמור לעיל הוא, כי עתירת התובעת לתשלום הפרשי שווי בגין תעודה 5747 (34 ק"ג) עקב עלייה נטענת, במחיר הזהב - נדחית.

עמוד 24

עם זאת אני מחייב את הנתבעת לשלם לתובעת ריבית והצמדה, על פי חוק פסיקת ריבית והצמדה, תשכ"א-1961 (להלן: "**החוק**") על הסך של \$ 352,416 (מחיר התעודה), לתקופה שמיום 2/5/06 ועד ליום 26/2/07.

משקבענו לעיל כי השער הקובע להתחשבנות הצדדים לחיוב ולזיכוי הינו השער היציג של הדולר, מכאן שעל הנתבעת היה לשלם, נכון ליום 2/5/06, סך של **₪ 1,582,700** + מע"מ (1 \$ = 4.4910 ₪).

הסכום הנ"ל בתוספת ריבית והצמדה כחוק עד ליום 26/2/07 עולה לסך **₪ 1,630,156** + מע"מ.

בהינתן כי ביום 26/2/07 שילמה הנתבעת בגין תעודה 5747 סך של **₪ 1,492,693** + מע"מ - מכאן שחובה של הנתבעת הינו בסך **₪ 137,463** + מע"מ, נכון ליום 26/2/07.

פיצוי בגין הסחורה שהחזרה בעין - האומנם?

94. אין חולק כי במסגרת מימושו של צו התפיסה, נטלה התובעת (באמצעות ב"כ עו"ד ננר) ביום 29/1/07 תכישטי זהב במשקל 27 ק"ג שהיו מצויים בכספת בבנק איגוד - כאשר התובעת הייתה זכאית לקבל 23 ק"ג בלבד (23 ק"ג = 34 ק"ג - 57 ק"ג). חרף קבלת הסחורה בעין, עותרת התובעת כזכור, לפיצוי בסך של \$ 9 לגרם זהב לפי הפירוט הבא - \$ 7 בגין עליית חומר הגלם + \$ 2 בגין עליית שכר עבודה (סעיף 108 לכתב התביעה).

עוד עתרה התובעת לריבית, לפי ריבית שנתית של 15% - בגין חודש איחור בהחזרת הסחורה.

95. אודה ולא אבוש, לא הבינותי פשרה של עתירה זו ועל מה היא נסמכת.

אם אומנם, כטענת התובעת, מחיר חומר הגלם של הזהב עלה בשיעור של \$ 7 לגרם זהב, נפלא ממני הכיצד זה עותרת התובעת לפיצוי בגין "עליית מחיר הזהב", בגין העיכוב בהשבת הסחורה? אדרבה, לא זו בלבד שהתובעת לא ניזוקה מהעיכוב בהחזרה, אלא שהיא "הרוויחה" מעליית מחירו של הזהב.

בחקירתו, נדרש נחום לעניין זה, והלה השיב לשאלות בית המשפט בהאי לישנא - "**ש.ת. ... האם נכון לומר שאינך תובע בגין סחורה שהוחזרה, באופן כללי ... כן אני תובע בגין סחורה שהוחזרה. למשל 27 קילו. ש.ת. למה? וכל כך למה? ... שכר עבודה, מחירים בשוק עלו, קודם כל ... בהתכה מפסידים הרבה. אני מבקש מה שמגיע לי. ש.ת. אז זה לא עליית מחיר ... אני מאבד 30 עד 40 אחוז ... בהתכה עצמה מתאייד חלק ... ש.ת. סחורה שוכבת כבר שנתיים, מתיישנת, בהתכה מתאייד חלק. ש.ת. איפה זה כתוב מה שאתה אומר פה ... זה לא כתוב (פרוטוקול מיום 10/5/12, עמוד 29 שורות 21-28).**"

ובהמשך חקירתו הנגדית טען נחום כי "**את רוב ה 27 קילו נאלצתי להתיך. אחרי ההתכה זה חומר גלם. אני נהנה מעליית הערך, עדיין חסרה לי כמות גדולה שהותכה והלכה לפחת**" (שם, שורות 31,32).

הנה כי כן, אין כל בסיס לתביעת התובעת לקבלת פיצוי בגין הסחורה שהוחזרה בעין בשל "**עליית**"

מחיר חומר הגלם" בסך 7 \$ לגרם זהב, שכן, כך לדברי נחום, הוא דווקא נהנה מעליית ערך הזהב.

אלא מאי, טוען נחום כי "הנזק" שנגרם לתובעת בגין העיכוב במסירת הסחורה בא לידי ביטוי בכמות ה"פחת" שבהתכת הסחורה שהוחזרה (כל ה-27 ק"ג), שכן זו לא הייתה באופנה והתיישנה.

ב"כ התובעת בסיכומיו החזיק החרה אחר טענת נחום ולדבריו **"הסכום המגיע לתובעת בגין 27 הקילו שהוחזרו לה הינו תשלום בגין ההפרש בין חומר הגלם לבין מחיר התכשיט שמגולמים בו הפחת ושכר העבודה - כשההפרש מסתכם בסך 9 \$ לגרם"**.

כך בהינף קולמוס נזנחה טענת התובעת בכתב התביעה כי הנזק שנגרם לה בעיכוב בהחזרת הסחורה, בחלקו הארי (7 \$ לגרם) הינו בגין עליית חומר הגלם. והנה לא עוד "נזק" בגין "עליית המחיר" אלא נזק "בגין פחת" (7 \$ לגרם) ובגין שכר עבודה (2 \$ לגרם).

בכל הכבוד, עסקינן בהרחבת חזית אסורה, ועל פי הדין בית המשפט מנוע מלהיזקק לטענה המהווה שינוי חזית (ראו: מ. קשת, **הזכויות הדיוניות וסדר הדין במשפט האזרחי**, כרך א' עמודים 526-527), כך שדין הטענה להידחות באיֶנָה.

96. למעלה מן הצורך אוסיף ואומר כי טענת ב"כ התובעת בסיכומיו, כמו גם עדותו של נחום - נטענו על דרך הסתם בלא לגבות הטענה באסמכתא כלשהי. כך, לא הוכח כלל ועיקר כי התובעת התיכה את 27 הקילו, כנטען על ידה. מי לכפינו יתקע כי אומנם התובעת התיכה התכשיטים. ועוד, אם אומנם הותכו התכשיטים הכיצד זה לא השכילה התובעת להמציא את תעודות ההתכה, על פיהן ניתן לידע את שיעור הפחת. לא ניתן, בכל הכבוד, בהעדר ראיה כלשהי, לטעון בעלמא כי **"... ההפרש בין חומר הגלם לבין מחיר התכשיט, שמגולמים בו הפחת ושכר העבודה ... מסתכם בסך 9 \$ לגרם"**.

דומה כי נשתכחו מב"כ המלומד של התובעת "דיני הראיות". האומנם די באמירה בעלמא על מנת לקומם זכות לקבלת פיצוי כספי? תמהני.

כך גם אמורים הדברים באשר ל"שכר העבודה" המהווה, לשיטת ב"כ התובעת, מרכיב בהערכת הנזק (2 \$ לגרם זהב). לבד מטענה סתמית בדבר העלייה בשכר העבודה לא השכילה התובעת, באמצעות עדיה, להוכיח עלייה כאמור, כך שאף רכיב זה לא הוכח כלל - ואין צריך לומר שלא הוכח שיעור הריבית (15% לשנה), על בסיסו עותרת התובעת לפיצוי בגין האיחור בהשבת הסחורה.

97. יתר על כן, התובעת לא השכילה להוכיח כי "העיכוב" בהחזרת הסחורה (למצער באשר ל 27 הקילו) נגרם ממחדלה של הנתבעת. ההיפך הוא הנכון. מחומר הראיות עולה כי הנתבעת דרשה כל העת להחזיר את יתרת הסחורה שבחזקתה (לאחר רכישת 34 הקילו, אותם רכשה) - אולם מר חוזז סירב לקבלה, בטענות שונות ומשונות.

כך במכתב מיום 11/6/06 (מוצת/18) כותב פרסה, כי נוכח חילוקי הדעות באשר למחיר על פיו יש לזכות את הנתבעת בגין החזר התכשיטים **"... אני רוצה להודיעך כי אנו נשכור כספת בבנק איגוד סניף מרכזי בתל אביב ... ונפקיד שם את כל התכשיטים המצויים**

בידינו. כשיעלה הרצון מלפניך, תוכל בכל עת ובכל שעה לקבלם. התכשיטים יופקדו בכספת ביום חמישי 15/6/06, ואנו נחייב אותך בעלות שכירת הכספת ובעלות הביטוח".

ושוב, במכתב מיום 12/7/06 (מוצת/19) פונה פרסה לעדי חן בזו הלשון: "אני קורא לך פעם נוספת: בוא וקח את התכשיטים שלך וניתן לעשות את זה במשך שעותיים לכל היותר. לחילופין, בוא וקח את התכשיטים שאין לגביהם מחלוקת".

בחקירתו נדרש חוזז לעניין החזרת הסחורה והלה השיב: "אני רציתי לקבל את הסחורה אליה מתייחס נספח 21 (המכתב מיום 11/6/06 - ח.ט.) ... אך הם המשיכו לכפות עלי מחיר שהם קובעים על סחורה שהם רוצים להחזיר לי, מחיר זה התבטא ב 60 אחוז בחלק מהדברים. סירבתי לקבל את הסחורה שהם הציעו" (פרוטוקול מיום 26/12/12, עמוד 60, שורות 22-24).

והנה בהמשך חקירתו העלה חוזז טעם נוסף לסירובו לקחת חזרה את התכשיטים, זו הפעם " ... בגלל שרצו להחזיר לי סחורה שהיה בתוכה משקל גומיות ... רצו להחזיר לי משקל גומיות כזהב. רצו להחזיר סחורה טורקית במחיר איטלקית בהפרש של שישים אחוז יותר. רצו להחזיר סחורה פגומה ולהזדכות עליה כעל סחורה לא פגומה כשיש הפרש משמעותי במחיר, כי זה הולך להתכה וזה אפשר למכור ללקוח אחר ... " (שם, עמוד 62 שורות 11-16).

עמדה זו של חוזז נפלאה היא בעיניי. לשיטת חוזז (כעולה ממכתבו מיום 8/5/06; מוצת/16) מחיר הזהב אותה עת עלה בשיעור של 100%. אם כן, על פי שיטתו היה עליו לקבל את הסחורה לאלתר (חרף המחלוקת בדבר המחיר והמשקל), כך שמקבלתה היה מרוויח רווח כפול - מניעת נזקים עתידיים בשל התיישנות הסחורה, כמו גם רווח ניכר מעליית המחירים בשוק. משנשאל חוזז בחקירתו לפשר סירובו ליטול את הסחורה בנסיבות האמורות הלה השיב: " ... נזק של מיליונים כבר נגרם לי. כבר הייתי בתוך הבוץ. באוקטובר 2005 כבר חסרו לי 30 קילו. מחירי הזהב עלו פי 4".

בכל הכבוד, אין בתשובה זו של חוזז מענה להימנעות מליטול הסחורה, אשר הייתה מופקדת זה מכבר בכספת בבנק איגוד (ראו מכתב פרסה מיום 29/9/06; מוצג/30) - ובכך מחד, להקטין את הנזק, הנטען, בגין התיישנות הסחורה, ומאידך להרוויח את מחיר עליית הזהב, שלשיטתו "קפץ" בן לילה בשיעור של 100%.

עוד ובנוסף, לא הבינתי מדוע לא יכול היה מר חוזז ליטול את הסחורה הקיימת בעין בכספת, כבר ביום 29/9/06, על פי המחיר שדרשה הנתבעת ולהוציא תעודת זיכוי על השווי האמיתי של הסחורה - כפי שנעשה על ידו פעמים הרבה בעבר. על כך השיב חוזז: " ... כבר לא רציתי לצאת יותר פראיר. לא רציתי שישברו אותי במצב זה ולא הייתי מוכן להשפלה בה נהגו בי" (פרוטוקול, עמוד 63 שורות 7,8).

98. נמצא מהאמור והמקובץ לעיל, כי לא זו בלבד שהתובעת לא השכילה להוכיח קיומו של נזק בגין העיכוב בהחזרת הסחורה (ואין צריך לומר את היקפו), אלא שאף הוכח כי "העיכוב"

בהחזרת הסחורה נגרם בעטייה של התובעת.

הסחורה שניטלה בסופו של יום באמצעות צו התפיסה הייתה מונחת "כאבן שאין לה הופכין" בכספת בבנק איגוד, למצער למן יום 12/7/06 (מוצת/19), והתובעת יכולה הייתה ליטלה - אף אם לא היו מצויים שם כל 57 הקילו.

מחדלה של התובעת ליטול את הסחורה ובכך להקטין את נזקיה (שלא הוכחו כאמור) - מאיין את אחריות הנתבעת לנזק, הנטען, אף אם היה מוכח (מה שאינו) כי האחרונה הפרה את חובתה להשיב התכשיטים לאלתר וללא תנאים (ראו: גבריאלה שלו ויהודה הדר, **דיני חוזים - התרופות לקראת קודיפיקציה של המשפט האזרחי**, 2009, עמוד 359).

99. התביעה לקבלת פיצוי בגין העיכוב בהחזרת הסחורה במשקל 23 ק"ג - נדחית.

תשלום עבור תיקוני התכשיטים

100. ראש הנזק הנוסף בשלו עותרת התובעת לפיצוי, מקורו בחוב נטען, בגין ביצוע תיקוני תכשיטים - העולים, כך הטענה, לסך של 420,000 ₪ נכון ליום 9/8/06.

את יתדות טענתה בדבר קיומו של החוב האמור, סמכה התובעת על טיוטת חשבונית שהנפיק מר חוזז (מוצת/32) בה נכתב כי החוב האמור הינו "**עבור שירות תיקונים מינואר 99 עד יולי 2006**".

החשבונית הנ"ל לא לוותה באסמכתאות על ביצוע תיקונים בזמן אמת למן שנת 99 ואילך. לא בכדי נשאל מר נחום על ידי בית המשפט "**למה לא הוצאתם חשבוניות למשל לשנת 99, לשנת 2000, 2001?**" והלה השיב: "**דרשנו לכל אורך הדרך, דרשנו תשלומים בע"פ**" (פרוטוקול מיום 10/5/12, עמוד 34, שורות 18,23).

האומנם בשופטני עסקינן כי נאמין שהתובעת חישה, בדיעבד, את היקף התיקונים שנעשו על ידה - בלא שיש בידה אסמכתאות לביצוע התיקונים והיקפם?

על תמיהה זו השיב נחום בחקירתו: "**עשינו חישוב לפי 4,000 ₪ לחודש בממוצע, חישוב זה עשיתי על סמך נתונים. עשיתי נייר עבודה לשם כך. לא צירפתיו. אין לי אותו. אני יכול להמציא נתונים ממה שקיים**" (שם, עמוד 34, שורות 30-32).

נמצאנו למדים, כי "יצירתו" של החוב לא נסמכה על מסמכים ואסמכתאות לקיומו של חוב בגין ביצוע תיקונים. החישוב נעשה, בחלוף כ-7 שנים, על סמך אומדנא ונתונים וחשובים עלומים - שלא הומצאו לבית המשפט.

101. בהעדר ראיה קבילה על קיומו של "חוב" בגין תיקוני תכשיטים, ואין צריך לומר באשר להיקפו - דין התביעה בגין ראש נזק זה להידחות.

פיצוי בגין מוניטין, הוצאות מימון ומניעת פיתוח עסק

102. בגין ראש נזק זה עותרת התובעת לפיצוי כספי בסך 1,712,000 ₪ - הכולל פגיעה במוניטין, ריבית, הוצאות מימון ומניעת פיתוח עסקה.

דומה, כי נשתכחו אצל ב"כ המלומד של התובעת דיני הראיות ונטלי ההוכחה.

תחת אשר תוגש חוות דעת מומחה בדבר הפגיעה בכל אחד מרכיבי ראש נזק זה - הסתפקה הנתבעת בזריקת מספר (\$ 400,000) לחללו של אולם, בלא כל בסיס ראיתי.

האומנם סבורה התובעת כי די בעצם טענתה על קיומו של חוב על מנת להקים לה עילת תביעה - בלא לגבות הטענה בראיות קבילות? לתובעת הפתרונים.

די היה באמור על מנת לדחות על הסף את דרישת הפיצוי בגין ראש נזק זה. ברם נתברר מחקירתו של מר נחום כי הסכום הנתבע, נקבע בשרירות ובלא שהייתה בידי האחרון אסמכתא כלשהי - לשיעור הריבית, לפגיעה במוניטין, כמו גם קיומם של נתונים באשר לפיתוח עסקי.

משנשאל מר נחום בחקירתו מהו שיעור הריבית שעל בסיסו נערך החישוב בגין רכיב זה, השיב הלה: **"אני תובע ריבית והוצאות מימון. אני יכול להגיד כמה תבעתי בגין התקופה הזו..."** (פרוטוקול מיום 10/5/12, עמוד 35 שורה 22).

כך גם אמורים הדברים באשר לפגיעה במוניטין. תחת שתומצא חוות דעת מתאימה בגין הפגיעה האמורה נתברר כי לא נעשה כל תחשיב **"... כמה היו שוויים (צ.ל. שווי - ח.ט.) המוניטין לפני ואחרי"** (שם, שורה 24). בהעדר שווי "לפני ואחרי" של המוניטין, קיומו של נזק מניין? סתם מר נחום ולא פירש.

גם באשר לטענה בדבר מניעת פיתוח העסק, לא יכול היה מר נחום להצביע על נתונים על פיהם נקבע "הנזק" (העלום - יש לומר) והיקפו. לשאלת בית המשפט לעניין זה השיב נחום: **"אני יכול להוציא את הנתונים"**. דא עקא, כי "הנתונים" אמורים היו להיות מוצגים כחלק מחומר הראיות, שעל בסיסם נערך חישוב הנזק.

הנה כי כן, אין בפנינו כל ראיה באשר לאופן חישוב "הנזק" הנטען כמו גם הבסיס לקביעת סכום "גלובלי" של \$ 400,000.

הלכה נודעת היא כי בהעדר ראיה להיקפו של הנזק הנטען - דין התביעה להידחות.

103. זאת ועוד זאת, העילה עליה נסמכת העתירה לסעד כספי בגין ראש נזק זה, הינה קיומה של סחורה בידי אומטיים בהיקף של 1.5 מיליון דולר (סעיף 126 לתביעה). דא עקא, כי טענה זו בדבר היקף שוויה של הסחורה - נדחתה על ידי לעיל, שכן התובעת לא השכילה להוכיח כי שווייה של הסחורה במשקל 57 ק"ג עולה כדי 1.5 מיליון דולר.

משנשמט הבסיס על פיו הושתתה עילת התביעה - ממילא אין כל בסיס לחישוב הנזק הנטען, שהוערך על ידי מר נחום מתוך הנחה (מוטעית) **"... שערך הסחורה אצל הנתבעת היה 1.5 מיליון דולר"**.

104. אני דוחה, אפוא, את עתירת התובעת לפיצוי בגין ראש נזק זה.

פיצוי בגין הפרשי שער

105. סעד נוסף שבפי התובעת בעטיו הינה זכאית, לטענתה, לפיצוי כספי - הינו תשלום בגין עמוד 29

הפרשי שער, העולים לסך של 131,857 ₪.

לשיטת התובעת, הנתבעת שילמה כל העת את התמורה בגין התכשיטים שנמכרו על פי השער היציג - שעה שהשער הקובע המקובל בענף, כך נטען, הינו שער העברות והמחאות הגבוה על פי שער חברת הולנד-ישראל.

דין עתירה זו, כקודמתה, להידחות.

קבענו לעיל (סעיפים 82-85) כך על פי חומר הראיות, כי הנוהג שבין הצדדים היה שער הדולר היציג, ומכל מקום התובעת לא השכילה להוכיח את טענתה בדבר היות שער העברות והמחאות - השער הקובע להתחשבות הצדדים (לחיוב ולזיכוי).

החזר בגין קיזוזים שלא כדין

106. כדרכה בקודש עותרת התובעת לפיצוי כספי, בהתעלם מדיני הראיות ומנטל ההוכחה החל על תובע. ונבהיר.

107. התובעת עותרת לחייב הנתבעת בגין מבצעי הנחות אותם ביצעה האחרונה ללא הסכמת התובעת - העולים לסך של 35,116 ₪. התובעת סמכה טענתה זו על חשבונית שהפיקה הנתבעת בחודש דצמבר 2003 (מוצת/637). האומנם ניתן לסמוך על חשבונית זו, כדי לבסס הטענה בדבר מתן הנחות שלא בהסכמת התובעת? עובדה היא כי למן המועד בו הוצאה החשבונית, לא טענה התובעת מאומה לעניין זה.

יתר על כן, טענת התובעת לקיומו של חוב בגין הנחות שלא כדין, נסתרה מינה וביה ממכתב חוזז מיום 15/6/04 (מוצת/36), בו הוא מציין את המחלוקות שבין הצדדים. נתברר כי החיוב בגין הנחות שלא כדין - נעדר ממכתב זה.

108. כך גם אמורים הדברים באשר להשבת הסכומים שקוזזו, כך הטענה, על ידי הנתבעת בגין תיקוני תכשיטים - שעל הנתבעת היה לשאת בהם.

טענה זו נסמכת על מכתב מיום 15/6/04 (מוצת/36) במסגרתו מצביע חוזז על טענה בדבר חיובים בהם חוייבה התובעת בגין תיקוני תכשיטים. בכל הכבוד, אין די באמור כדי להוכיח כי אומנם בפועל חוייבה התובעת בגין התיקונים.

על מנת להוכיח כזאת, שומה היה על התובעת להמציא אסמכתא לחיובים בפועל - להבדיל מטענ ג דא, שבדעת התובעת לחייב הנתבעת בגין תיקוני תכשיטים. בהעדר ראיה על חיוב בפועל של הנתבעת בגין תיקונים - דין התביעה בגין רכיב זה להידחות.

109. הגדילה התובעת עשות עתירה לפיצוי כספי בגין סחורה שהוחזרה על ידי הנתבעת (ביום 22/2/06) במשקל 3.326.9 ק"ג (מוצת/38), מתוך כמות סחורה במשקל 4.988.9 ק"ג שבתעודת משלוח 6559 מיום 11/10/05 (מוצת/38ט').

לשיטת התובעת, סחורה זו נרכשה לבקשת הנתבעת מספקת הטורקי (BONA) - ועל כן, כך נטען, לא הייתה זכאית הנתבעת להחזיר סחורה זו.

לטענת התובעת, הסחורה שהוחזרה הותכה על ידה כך שנגרם לה נזק בסך כולל של 13,307.6

.\$

אודה ולא אבוש, לא הבינתי פשרה של הטענה. כפי שהבהרנו לעיל (סעיפים 65-69), על פי מהותה של עסקת קונסיגנציה, זכאי הקימעונאי להחזיר את הסחורה שנמסרה לו על ידי הספק, בכל עת על פי המחיר הנקוב בתעודה - אלא אם כן הגבילו הצדדים את תקופת אופציית ההחזרה.

עוד קבענו שם, כי מחומר הראיות עולה שהנוהג עליו הושתתו יחסי המסחר בינות הצדדים היה - שהנתבעת (כמו גם סופרגולד) רשאית להחזיר הסחורה בכל עת, בהתאם למחיר הנקוב בתעודת המשלוח (ראו סקירת העדויות בסעיף 67 לעיל).

בנסיבות אלו נפלא ממני על מה ועל שום מה עותרת התובעת לפיצוי בגין "נזק" שנגרם לה בדמות \$ 4 לגרם זהב.

יתר על כן. לשיטת התובעת מחיר הזהב "קפץ" **פי שניים** למן חודש אוקטובר 2005 ועד לחודש מאי 2006. אם כך הם פני הדברים, הכיצד טוענת התובעת לנזק בדמות \$ 4 לגרם זהב - לתובעת הפתרונים.

זאת ועוד, התובעת לא המציאה אסמכתא כלשהי כי אומנם סחורה זו הותכה על ידה ואין צריך לומר שלא הוכיחה את הסכום שנתקבל בגין הזהב שהותך (לטענתה) במשקל 3.326.9 ק"ג.

עתירת התובעת לפיצוי בגין החזר הסחורה מהספק הטורקי - נדחית.

פיצוי בגין סחורה פגומה

110. בגין ראש נזק זה עותרת התובעת לתשלום סך של 112,043 ₪ בגין סחורה פגומה שהוחזרה לה על ידי הנתבעת (סעיף 127 לתביעה).

לשיטת התובעת בדלית ברירה ולפי דרישת הנתבעת, היא הוציאה תעודת זיכוי על החזר הסחורה, על פי המחיר המקורי שהופיע בתעודת המשלוח המתאימה, ובסמוך לאחר מכן הוציאה שתי תעודות בגין הפרש המחירים - של תעודת חיוב ותעודת הזיכוי (מוצת/38 א'-ו').

111. אודה ולא אבוש, לא הצלחתי לעקוב אחר טיעון זה של התובעת. לשיטתה, היא הנפיקה **תעודת זיכוי** עבור סחורה שהוחזרה - בכפייה ובדלית ברירה - על פי המחיר המופיע בתעודת המשלוח. ולאחר מכן, באופן מיידי, הנפיקה תעודות חיוב וזיכוי, בגין ההפרש של הסחורה הפגומה.

טענה פנטסטית זו אינה מתקבלת על דעתי. עסקינן באנשי עסקים ותיקים. חוזז העיד על עצמו כי די לו בראייה בלבד כדי לידע את משקל הסחורה וטיבה. אם אומנם קיבל חזרה סחורה פגומה - אין לו להלין אלא על עצמו.

זאת ועוד. אחת מתעודות הזיכוי בגינה עותרת התובעת להפרשים בגין סחורה פגומה הינה תעודה מספר 5746 מיום 31/12/03 במשקל 13,468 ק"ג. על תעודה זו חתומים שני הצדדים (חוזז ופרסה), ובה נאמר כך - "**המחירים לא מוסכמים ויידונו במועד מאוחר יותר ע"י שני הצדדים אם ירצו בכך**" (נספח 35 למוצגי הנתבעת).

עמוד 31

הנה כי כן, שני הצדדים הסכימו בינותם על גובה הזיכוי - עם "אופציה" לערוך התחשבנות נוספת בעתיד. היכן "האילוץ" לקבל את הסחורה במחיר הנקוב בתעודת המשלוח?

זאת ועוד זאת. טענת התובעת בתביעתה כי מיד לאחר הוצאת תעודת הזיכוי, שוגרו תעודות חיוב וזיכוי בגין ההפרש - נסתרת מינה וביה מתעודות 5979, 5986, שכן אלו הוצאו על ידי התובעת רק ביום 16/2/04, בחלוף חודשיים ממועד הנפקת תעודת הזיכוי 5746.

112. כך או כך, אין בדעתי לסמוך על תעודות חיוב וזיכוי שהוצאו, באופן חד צדדי על ידי חוזז - שכן, לבד מתעודות אלו אין כל אסמכתא על קיומה של סחורה פגומה וקל וחומר על היקפה.

התביעה בגין ראש נזק זה - נדחית.

ניסיון ההונאה - תעודת משלוח 4335 (מוצת/3)

113. בתביעתה עותרת התובעת לתשלום ריבית בסך 80,000 ₪ בגין תעודת משלוח 4335 בשווי של \$ 85,000. לטענת התובעת, בשלהי שנת 2002 (31/12/12) היא הנפיקה רשימה המרכזת את תעודות המשלוח הפתוחות (מוצת/4) - כאשר מרשימה זו הושמטה, מבלי משים, תעודה 4335.

לשיטת התובעת, הנתבעת ניצלה את העדרה של התעודה מרשימת המלאי מוצת/4 וכפרה בכך שקיבלה הסחורה.

רק בדרך מקרה במהלך 2004 נתקבלה אצל התובעת רשימת התעודות הפתוחות במלאי של הנתבעת (מוצת/6,5).

רק לאחר הגילוי האמור, כך לתובעת, נאלצה הנתבעת לשלם את שווי הסחורה, באיחור של כשנתיים. בגין איחור זה נדרשה הנתבעת לשלם **ריבית** בסך 80,000 ₪.

114. אקדים ואומר כי הטענה בדבר "ניסיון ההונאה" המיוחס לנתבעת נפלאה היא בעיניי.

התובעת מודה כי בשל מחדלה שלה, היא הנפיקה את רשימת התעודות באופן שגוי, תוך השמטת תעודה 4335. על בסיס מידע שגוי זה הזינה הנתבעת את הרשימה השגויה למערכת הנהלת החשבונות אצלה, כך שזו לא הופיעה ברשימת התעודות הפתוחות אצל הנתבעת (תצהיר פרסה סעיפים 143-145).

לאחר שנתגלתה הטעות שילמה הנתבעת את שווי התעודה מיד לאחר שהיא נדרשה לעשות כן על ידי התובעת (ראו: עדות נחום, פרוטוקול מיום 1/7/10, עמוד 14 שורות 17-19).

בנסיבות המתוארות לעיל, יש לתמוה הכיצד מייחסת התובעת לנתבעת כוונת זדון וניסיון הונאה - כאשר הטעות ברישום תעודה 4335 בספרי הנתבעת, מקורה במחדלה שלה?

עובדה היא כי התעודה שולמה על ידי הנתבעת בסמוך לאחר שנדרשה לעשות כן על בסיס התעודה שנמצאה. אין אפוא ממש בטענת התובעת המייחסת ניסיון הונאה בגין תעודה זו.

115. משבאנו לכלל מסקנה כי אי תשלום התעודה לא נבע מחמת זדון או "ניסיון הונאה" - לא

מצאתי כי יש לחייב הנתבעת בריבית בגין "האיחור" הנטען, בתשלום התעודה.
האומנם יש לחייב הנתבעת בריבית בגין מחדלי התובעת? ברי כי התשובה לשאלה האמורה הינה שלילית.

יתר על כן, התובעת לא הבהירה בתביעתה כמו גם בסיכומיה - הכיצד חישה את שיעור הריבית ובגין איזו תקופה. בחקירתו הנגדית נדרש נחום לעניין זה והשיב כי הריבית מחושבת בגין " ... **איחור מיולי 2002**" שכן תעודת המשלוח הינה מיום 29/7/02 (מוצת/3). האומנם למן מועד הנפקת התעודה מחוייבת הנתבעת לשלמה? הלא החיוב בתשלום, כך לדעת הכל, הינו אך במועד בו נמכרה הסחורה. נמצא, כי לא זו בלבד שבנסיבות, הנתבעת אינה חבה בתשלום ריבית, אלא שהחישוב שנעשה שגוי הוא על פניו.

116. אני דוחה אפוא את עתירת התובעת לפיצוי (ריבית) בגין "האיחור" בתשלום תעודה 4335.

תכשיטי יהלומים

117. אין חולק כי בידי הנתבעת נותרו תכשיטי זהב משובצים יהלומים (לעיל ולהלן: "**היהלומים**"), אשר לא הוחזרו ובגיןם לא שולמה התמורה לתובעת.

הצדדים נחלקו אך באשר לשוויים של תכשיטי היהלומים, נכון למועד בו נדרשה הנתבעת להשיבם, 8/5/06 (מוצת/16).

לשית הנתבעת, שוויים של התכשיטים, במועד הנ"ל, הינו בסך \$ 29,183 (סעיף 625 לכתב ההגנה), ולעמדת התובעת שוויים ההיסטורי הינו בסך \$ 34,000.

המחלוקת האמורה מקורה בתכשיטים שהוחזרו לתובעת ביום 8/6/06 שהיקפה אינו ידוע (עקב אי הנפקת חשבונית) - כעולה ממכתב פרסה מיום 11/6/06 (מוצת/18).

118. בתביעתה, עותרת התובעת לתשלום יתרת תכשיטי היהלומים בסך \$ 34,000 על פי מחירה העדכני למועד הגשת התביעה העולה לסך של \$ 69,080 (סך 285,000 ₪ למועד הקובע) - קרי: פי שניים מערכם "ההיסטורי".

מנגד טענה הנתבעת כי שוויים של התכשיטים שנותרו בידה הינו בסך \$ 29,183, סכום שיש לקזזו מהתשלומים שהיא שילמה בעודף לתובעת.

הנתבעת כפרה בטענת התובעת, כי ערך תכשיטי היהלומים העדכני עומד על \$ 69,080 שכן, כך נטען, לא ברור על מה ועל שום מה הוכפל מחירם.

119. אקדים ואומר, כי התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח את שווי תכשיטי היהלומים בגיןם לא שולמה התמורה. מנגד הנתבעת, אף היא, לא השכילה להציג תחשיב המאשש את טענתה בדבר יתרת השווי הנטען על ידה.

ניתן היה לצפות מהנתבעת כי תציג תחשיב מדויק של התכשיטים - שכן לכל הדעות לתכשיטי היהלומים היו קיימות תעודות משלוח מפורטות - בדבר משקל הזהב והיהלומים של כל פריט ופריט ומחירו.

משהודתה הנתבעת כי בידה תכשיטי יהלומים שלא הוחזרו ואף לא שולמה התמורה בעדם - שומה היה עליה להוכיח את שווים של התכשיטים שנותרו בידה.

בנסיבות אלה ובהעדר ראיה ברורה לכאן ולכאן, אני מוצא לקבוע כי סך תכשיטי היהלומים שנותרו בידי הנתבעת עומד על \$ 39,843 - המהווה ממוצע בין תחשיב התובעת לזה של הנתבעת.

120. לא מצאתי ממש בטענת התובעת לפיה היא זכאית לתשלום סך של \$ 69,080, המהווה לשיטתה "הערך העדכני" של התכשיטים.

לא ידעתי על פי איזה בסיס "קובעת" התובעת כי שווים של התכשיטים **הינו כפול** ממחירם ההיסטורי. באם הדרישה להכפלת המחיר נסמכת על העלייה הנטענת במחירי הזהב, ברי כי אין לדרישה זו כל בסיס הואיל ושווי תכשיטי היהלומים מורכב הן ממשקל הזהב והן ממשקל היהלומים וטיבם.

עוד ובנוסף הוכח כי מרבית התכשיטים (\$ 109,605.2) הוחזרו/נמכרו לפני הודעת התובעת על עליית המחירים (8/5/06) - כך שאין לתובעת עילה לדרוש תמורה העולה על זו הנקובה בתעודת המשלוח (נספח 48 לתצהיר פרסה וסעיפים 155-160 לתצהיר).

כך או כך, בהעדר תשתית ראיתית לערכם העדכני של תכשיטי היהלומים - עתירת התובעת למחיר כפול מערכם ההיסטורי, דינה להידחות.

121. חרף האמור ברי כי על הנתבעת לשאת בריבית עבור שווי תכשיטי היהלומים שנותרו בידה, בגינו לא שולמה התמורה - באופן שיבטא את ערכם הריאלי למועד התשלום. ודוק. הנתבעת הודתה בכתב הגנתה (סעיף 625) כי היא נותרה חייבת לתובעת סך \$ 29,183 ואף מצאה לנכון לקזז סכום זה, מהסכום המגיע לה בגין הסחורה העודפת (במשקל 4 ק"ג) שקיבלה התובעת במסגרת הליכי התפיסה (סעיף 625 לכתב ההגנה).

מהאמור עולה כי אין ולא היה שחר לטענת הנתבעת בדבר קיזוז שווי יתרת התכשיטים מחיובי התובעת כלפיה - טרם קבלת כמות התכשיטים העודפת (4 קילו) במועד תפיסת התכשיטים, בכספת שבבנק איגוד (28/1/07; מוצת/47).

בנסיבות אלה ובהעדר כל הצדקה לעיכוב בתשלום התמורה בגין תכשיטי היהלומים או השבתם בסמוך לאחר המועד בו נדרשה הנתבעת לעשות כן, זאת להבדיל מהעיכוב בתשלום התמורה בגין רכישת תכשיטי הזהב, במשקל 34 ק"ג - אני מוצא, בהעדר הסדר חוזי לעניין זה, לקבוע כי על הנתבעת לשאת בריבית דולרית בשיעור של 11% לשנה החל מיום 25/5/06 (15 יום מקבלת דרישת התובעת להחזרת הסחורה; מוצת/16), בגין שווי יתרת תכשיטי היהלומים, שהועמדו לעיל על סך \$ 31,843 [ראו: ע"א 417/76 **רשות הנמלים בישראל נ' מדינת ישראל ואח'**, פ"ד לב(3) 102; ע"א 672/81 **עמיתי מלון ירושלים ואח' נ' דוד טייק ואח'**, פ"ד מ(3) 169].

122. אני קובע, אפוא, כי התובעת זכאית לתשלום סך של \$ 31,843 בתוספת ריבית בשיעור 11% לשנה, החל מיום 25/5/06 ועד למועד התשלום בפועל, או קיזוזו.

חובה של חברת ג'מבו

123. ייאמר מיד כי התובעת לא הרימה את הנטל המוטל עליה להוכיח כי לג'מבו נותרה יתרה לתשלום. ההיפך הוא הנכון. לאחר הודעת הנתבעת לתובעת מיום 22/6/04 (נספח 46 לסיכומי הנתבעים) על הפסקת פעילותה של ג'מבו, שולמה לתובעת יתרת החוב ביום 14/7/04 (סך 53,834 ₪) כעולה מחשבונית 6385 (שם, נספח 47).

בחשבונית הנ"ל צוין במפורש כי התשלום הינו "**עבור גמר חשבון לחברת ג'מבו לפי דוח מצורף**". בנסיבות אלה תמוהה היא טענת התובעת לקיומו של חוב.

טענת התובעת לקיומו של חוב בגין גופי תצוגה שסופקו לג'מבו על ידי התובעת - דינה להידחות. התובעת לא הציגה תיעוד כלשהו לפיו התחייבה ג'מבו לשלם עבור דוכני התצוגה שסופקו לה על ידי התובעת - עליהם הוצגו תכשיטים. בהעדר תיעוד להסכמת ג'מבו לשלם עבור גופי התצוגה (ראו עדות נחום - פרוטוקול מיום 26/6/12 עמוד 63 שורה 21) - דין התביעה בגינם להידחות.

124. התביעה בגין חוב, נטען, של חברת ג'מבו - נדחית.

חובה של סופרגולד

125. כזכור, טענה התובעת בתביעתה (סעיף 129) כי עובר לרכישת סופרגולד על ידי הנתבעת בפברואר 2003 - הראשונה הייתה ביתרת חוב בסך 199,763 ₪. חוב זה מקורו, כך לתובעת, בשלוש אלה:

- ההפרש שבין מחיר תכשיטי הזהב הנקוב בתעודה 4082 מיום 5/9/01 (10.25 \$ לגרם) במשקל 26.278 ק"ג (מוצת/43) לבין המחיר ששולם בפועל (לפי 9.1 \$ לגרם) - העולה לסך של 140,669 ₪.
- יתרת חוב עבור תיקוני תכשיטים - סך 39,321 ₪.
- ריבית בגין איחור בתשלום תכשיטי זהב במשקל 2.139 ק"ג - 19,771 ₪.

126. אני דוחה את טענת התובעת לקבלת הפרשי מחיר בגין תעודת משלוח 4082. טענת התובעת כאילו הוסכם כי מחיר הסחורה שבתעודה יעמוד על סך 10.25 \$ לגרם זהב - נטענה על דרך הסתם ובלא שתונח תשתית ראייתית לכך.

לדעת הכל, תעודה 4082 סופקה לסופרגולד בלא שנקבע (למרבה הפליאה) מחירה. טענת התובעת כאילו הוסכם על מחיר של 10.25 \$ לגרם, הוכחה נחרצות על ידי פוזיילוב וניניו. מה היא אפוא האסמכתא למחיר הסחורה?

התובעת סמכה טענתה על תעודת משלוח מוצת/43 בה נכתב 10.25 \$ בכתב ידו של חוזז. דא עקא, כי תעודה זו שופצה, חד צדדית, על ידי חוזז - שכן, בתעודת המשלוח המקורית - טרם שיפוצה - לא נרשם המחיר כלל ועיקר (נספח ד' לתצהיר פוזיילוב).

העובדה שחוזז כתב בתעודה המשופצת מחיר (10.25 \$ לגרם) אין בה כדי לאשש את טענתו בדבר הסכמת ניניו למחיר זה. אדרבה, בתצהירו של ניניו הצהיר הלה כך: "**... סחורה זו סופקה**

עמוד 35

באותו מחיר בו סופקה סחורה של עדי חן מאותו סוג, לפני המשלוח הנדון (תעודה 4082 - ח.ט.ו.), דהיינו במחיר \$ 9.10 לגרם זהב 14 קראט ... ברצוני להבהיר באופן חד משמעי - מעולם לא "סוכם" מחיר אחר ביני לבין נציג כלשהו של עדי חן עבור הסחורה הנדונה" (סעיף 7 לנ/5).

הסתמכות התובעת על דיווח מלאי ליום 31/12/01 (נספח ד' לתצהיר פוזיילוב; נ/6) אף היא אינה מהווה ראיה למחיר המוסכם - שכן דו"ח זה הוצא על ידי התובעת עצמה, בו נכתב על ידה, לצד משקל התעודה, \$ 10.25 (ראו סעיף 22 סיפא לתצהיר נ/6).

נמצא, כי אין כל ראיה פוזיטיבית - לפיה ניתן לקבוע על הסכמת סופרגולד למחיר של \$ 10.25, כנטען. לא למותר יהא לציין כי תעודה 4082 שולמה על ידי אומטיים בחשבונית 6558 ביום 30/9/04 (מוצת/42) לפי \$ 9.1 לגרם. במועד זה לא נטען מאומה לגבי המחיר. כל שנטען בתעודה, שאין בתשלום כדי להוות ויתור " ... **על הפרשים שיתבררו בין שני הצדדים**". ברי, בניגוד לטענת חוזר, כי עסקין בהסתייגות בדבר טענה להפרשי שער ולא להפרשי מחיר - שאם לא כן הדבר היה נכתב מפורשות בחשבונית.

127. טענת התובעות ליתרת חוב בגין "**תיקונים והתחשבות שוטפת**" בסך 38,787 ₪ - נסמכת על כרטסת הנהלת חשבונות של סופרגולד (מוצת/39) המתנהלת אצל התובעת (ראו: עדות נחום, פרוטוקול מיום 10/5/12, עמוד 37 שורות 6,7).

מקובלת עלי טענת הנתבעת בסיכומיה כי אין לסמוך על כרטסת זו - כראיה לחובה של סופרגולד עובר למכירתה.

עיון בכרטסת מלמד כי עסקין בכרטסת בלתי קבילה שאין לתת בה אמון, ולו מן הטעם שהוסף בתחתיתה בכתב יד תשלום בסך 85,974 ₪ ביום 20/2/03. בכל הכבוד, כך לא צריכה להיראות כרטסת המתנהלת כדין בהנהלת חשבונות של חברה.

משנשאל נחום לעניין זה השיב כי הרישום בכתב יד " ... **נעשה ב 2003 ונרשם בכרטיס הנתבעת 1. שולם בפברואר ונרשם בכרטסת הנתבעת 1, אינני בטוח ... יש תשלום ב 2003 אותו הורדנו מהחוב. אינני יודע כרגע איפה הוא נרשם**" (שם, שורות 10-12).

זאת ועוד, לאור "השיפוץ" בכתב יד שנעשה בכרטסת - מי לכפיו יתקע כי החיובים המופיעים בה משקפים אומנם את חובה האמיתי של סופרגולד עובר למועד מכירתה לנתבעת? בהחלט יתכן, כטענת הנתבעת בסיכומיה, כי החוב שבכרטסת בסך 124,761 ₪ כולל חיובים (שלא כדין) בגין הפרשי שער.

במיוחד אמורים הדברים נוכח הצהרתו הנחרצת של פוזיילוב בתצהירו כי "**אין זה נכון שבמועד מכירת מניות נתבעת 2 הייתה חייבת נתבעת 2 לתובעת סך של 124,761 ₪ וכי חוב זה מופיע בכרטסת הנהלת חשבונות של הנתבעת 2**".

לטענתו, טענה שלא נסתרה, יתרת החוב עובר לעסקת המכירה הייתה בסך 85,974 ₪ והיא " ... **סולקה במלואה על ידי נתבעת 2 ערב מכירתה**" (סעיף 16 לנ/1).

אני קובע אפוא כי התובעת לא השכילה להוכיח קיומו של חוב של סופרגולד עובר למכירתה [להוציא

הסכום ששולם על ידי הנתבעת (מוצת 42) - כך שעתירתה לתשלום בגין "תיקונים והתחשבנות שוטפת", נדחית.

128. טענת התובעת לתשלום ריבית בגין איחור בתשלום הסך של \$ 22,262 נדחית אף היא - ולו מן הטעם שהתובעת לא הוכיחה את שיעור הריבית ואת התחשיב על פיו היא תובעת סך של 19,368.2 ₪, בגין ריבית פיגורים.

בכל הכבוד, אין די בטענה בעלמא בדבר קיומו של חוב בגין ריבית פיגורים על איחור בתשלום, בלא לפרט את שיעור הריבית והתקופה בגינה הושתה הריבית.

בחקירתו הנגדית נדרש נחום לעניין זה והלה השיב: " **יש תחשיב שנערך והעבירו אלינו שהחוסר הוא 2.139. יש תרשים, יש תשלום גם. את התחשיב עצמו אין לי** " (פרוטוקול מיום 10/5/12, עמוד 37, שורה 21).

בכל הכבוד, כך לא מוכיחים קיומו של חוב בגין ריבית פיגורים. שומה היה על התובעת להתכבד ולהגיש חוות דעת של מומחה (כך גם לגבי כל תביעותיה) במסגרתה ייערך תחשיב כדבעי, הכולל את כל הנתונים הנדרשים.

בהעדר חוות דעת כאמור, ובהעדרו של תחשיב שערך, לטענתו, חשב התובעת המוכיח קיומו של חוב בגין ריבית פיגורים - דין התביעה לעניין זה להידחות.

129. סוף דבר, שהתביעה כנגד סופרגולד - נדחית.

סיכום ביניים

130. העולה מהאמור והמקובץ לעיל כי התובעת זכאית לתשלום הסכומים הבאים -

א. סך של 44,752 ₪ + מע"מ נכון ליום 5/2/07 בשל העיכוב בתשלום תמורת רכישת 34 הקילו (סעיף 94 לעיל).

ב. סך \$ 31,843 בגין תכשיטי היהלומים שנותרו בידי הנתבעת (סעיף 123 לעיל) בתוספת ריבית דולרית מיום 25/5/06 ועד לתשלומם או קיזוזו - כפי המפורט לעיל.

יתר הסעדים הכספיים להם עותרת התובעת בתביעתה - נדחים.

כך גם נדחית עתירת התובעת לחייב את הנתבעים 4 ו-5 בגין חיובי הנתבעת. התובעת לא השכילה להוכיח כי נתקיימו יסודותיה (חמישה במספר) של עוולת גרם הפרת חוזה - עליה נסמכה הדרישה לחיובם של פלח ופרסה באופן אישי.

התביעה שכנגד - העילות והסעדים

131. הנתבעת והתובעת שכנגד (לעיל ולהלן: "**הנתבעת**") עתרה בתביעה שכנגד לחייב התובעת והנתבעת שכנגד (לעיל ולהלן: "**התובעת**") - בתשלום סך של 5,924,436 ₪ נכון למועד הגשתה.

התביעה נסמכה על חמש עילות, בגינן זכאית היא, לטענתה, לסכום התביעה, כדלקמן:

עמוד 37

(-) תשלום עבור 4.130 ק"ג תכשיטי זהב עודפים שנטלו על ידי התובעת, מעבר לכמות התכשיטים לה הייתה זכאית, על פי הסדר הביניים (23 ק"ג מתוך 27 הקילו שנתפסו על ידי התובעת).

(-) הפרשים בגין זיכוי בחסר של סחורות שהוחזרו לתובעת משך כ-5 שנים - העולים לסך \$ 61,516.

(-) פיצוי כספי בגין נקיטת הליכי עיקול זמני ותפיסת נכסים שלא בתום לב ושלא לצורך - בגינם נגרמו לנתבעת נזקים כספיים כדלקמן - הפסד בגין סגירת החנות באלנבי משך 9 ימים (20,685 ₪); ירידה במכירות בשל השיתוק העסקי שנכפה עליה (691,946 ₪); פגיעה במוניטין ובשמה הטוב של הנתבעת (500,000 ₪).

(-) תשלום בגין תיקונים שביצעה הנתבעת במקום התובעת (120,000 ₪) ופגיעה באמינות של הנתבעת בעיני לקוחותיה עקב תיקונים באיכות גרועה שבוצעו על ידי התובעת (500,000 ₪).

(-) פגיעה בפיתוח העסק בגין אי תשלום כספים המגיעים לה מהתובעת, ואשר לא שולמו (1,000,000 ₪).

132. מיד ייאמר, כי לבד מהסעד הכספי המבוקש בגין 4.130 הקילו העודפים שנמסרו לתובעת (שעוד ידובר בו) - יש לדחות את יתר עילות התביעה של הנתבעת בגין עותרת היא לסעד הכספי.

בכל הכבוד הראוי, לא ניתן לעתור לסעדים כספיים על דרך האומדנא ועל בסיס הערכות גרידא של ניסיון אישי. תביעה בהיקפים של מיליוני שקלים צריכה להיתמך בחוות דעת של מומחה - ובהעדרה דין הסעדים המבוקשים (לבד מדרישת התשלום בגין 4.130 הקילו) להידחות.

133. עתירת הנתבעת לתשלום בגין פגיעה בפיתוח העסקי, נטענה על דרך הסתם, תוך גיבוב מילים חסרות משמעות. האומנם סבורה הנתבעת כי די בטיעון גרידא כדי לקומם לה עילת תביעה בסך מיליון שח!!!, בלא שסכום זה יגובה בחות דעת? תמהני.

134. גם כך אמורים הדברים באשר לפיצוי הכספי הנדרש בגין התיקונים שביצעה הנתבעת, לטענתה, תחת התובעת. הדרישה לתשלום שיפוי בהיקף של 120,000 ₪ - הנסמכת "על **דרך האומדנא, המבוססת על ניסיונה של אומטיים**" - הינה, למצער, מגוחכת.

היעלה על הדעת כי בית המשפט יפסוק סכומים כה גבוהים על סמך אומדנא **המבוסס על ניסיונו של התובע?**

כך גם באשר לדרישת התשלום בגין נזק תדמיתי שנגרם לנתבעת, לטענתה. כך על סמך מילים בעלמא עותרת התובעת לשלם לה על דרך האומדנא סך של 500,000 ₪ - האומנם בשופטני עסקינן?

בהעדר תשתית ראייתית קבילה, העתירה בגין ראש נזק זה - נדחית.

135. אשר לנזקים הנטענים בגין נקיטת הליכי עיקול ותפיסת נכסים - שננקטו, כך לנתבעת, שלא בתום לב וניצול לרעה של הליך משפטי.

נכון אני להניח לטובת הנתבעת כי לא היה כל צורך בנקיטת הליכי עיקול זמני ותפיסת נכסי הנתבעת, שכן לא היה כל חשש להברחת נכסים - זאת נוכח ידיעת התובעת כי תכשיטי הזהב הופקדו בכספת בבנק איגוד, שם הם נתפסו בסופו של יום.

עוד ובנוסף יונח, כנטען על ידי הנתבעת, כי התובעת נקטה שלא בתום לב בהליכים "רבי **עוצמה**" עת עתרה בבקשתה לעקל סחורה וכספים המוחזקים אצל כ-50 מחזיקים!!! - זאת רק במטרה לפגוע בשמה הטוב של הנתבעת ולהוציא את דיבתה רעה.

דא עקא, כי אף אם יונחו ההנחות האמורות, הנתבעת לא תהא זכאית לסעדים הכספיים להם היא עותרת בגין ראש נזק זה, וכל כך למה? שכן הנתבעת לא השכילה להוכיח קיומו של נזק ואין צריך לומר את היקפו. ונבהיר!

136. כזכור, הנתבעת טוענת כי כתוצאה מהתנהלותה חסרת תום הלב של התובעת, כאמור, נגרמו לה נזקים בדמות סגירת החנות משך של 9 ימים ממועד מתן הצו הזמני ועד להסדר הזמני - העולים לסך של 20,685 ₪.

עוד נטען, כי עקב השיתוק העסקי שנכפה על הנתבעת בימים בהם עמדו הצווים בתוקפם - נגרם לאחרונה נזק כספי המסתכם בסך של 691,946 ₪.

בכל הכבוד, אין בדעתי לסמוך על "חישוב הנזקים" שנערך על ידי הנתבעת. חישוב "הנזק" בהסתמך על פלט מחשב הכולל את טבלת ריכוז הפידיון של החנות תוך עריכת ממוצע הפידיון לתקופה נתונה - אין בו כדי להצביע על קיומו של נזק והיקפו.

כך גם אמורים הדברים באשר לנזק הנטען בגין ירידה במכירות, תוך הסתמכות על כרטסת לתאריכים ספציפיים שנבחרו על ידי הנתבעת - שלטענתה הינם תאריכים רלבנטיים לצורך החישוב.

בכל הכבוד, על מנת להוכיח ירידה במכירות שומה היה על הנתבעת להציג חוות דעת של רואה חשבון המשווה בין נתוני מכירות של שנה קודמת בתקופה הרלבנטית לנתוני מכירות של שנת 2007, בתקופה הרלבנטית.

ההשוואה בין תקופות רלבנטיות באותה שנה, אין בה כדי להוכיח כי מחזור המכירות ירד, מה גם שאין בצירוף דפי כרטסת (רבים ככל שיהיו) כדי להוות ראיה קבילה לאמיתות תוכנם - בהעדר חוות דעת של רואה חשבון המאשר כזאת.

137. אשר לשיפוי כספי בגין פגיעה במוניטין ובשמה הטוב של הנתבעת - עתרה האחרונה לתשלום סך של 500,000 ₪. סכום זה נקבע בשירות על דרך האומדנא. בכל הכבוד, פגיעה במוניטין והיקפה צריכה להיות מוכחת באמצעות חוות דעת של מומחה, ובוודאי שלא ניתן לעתור לפיצוי כספי על דרך האומדנא.

לא למותר יהא לציין כי הנתבעת אף אינה זכאית לפיצוי כספי בגין פגיעה, כטענתה, בשמה הטוב, מכוח הוראת סעיף 7 **לחוק איסור לשון הרע**, תשכ"ה-1965 - זאת מן הטעם

שעסקין בתאגיד שעל פי סעיף 10 **לפקודת הנזיקין** [נוסח חדש] הוא " ... לא יפרע פיצויים בשל עוולה אלא אם גרמה לו נזק".

הגם שבתי המשפט המחוזיים נחלקו בשאלה האם תאגיד זכאי לפיצוי סטטוטורי על פי הוראת סעיף 7א' **לחוק איסור לשון הרע**, חרף הוראת סעיף 10 **לפקודת הנזיקין** - מצדד אני בגישה, שיש להעדיף את הוראת סעיף 10 לפקודה על פני סעיף 7א' **לחוק** הנ"ל ולפיה, אין מקום לפסוק לתאגיד פיצוי אם לא הוכיח פגיעה ממשית בנכסיו או בעסקיו [ראו: ת"א (י-ם) 8069/06 **החברה לאוטומציה במינהל השלטון המקומי בע"מ נ' גור** (פורסם בנבו, 13/7/09); ת"א (י-ם) 21639/00 **בית הגו'נגל בע"מ נ' עוז עמק החיות הקסום בע"מ** (פורסם בנבו, 3/6/04)].

אני קובע אפוא כי בהעדר הוכחה בדבר הנזק הכספי שנגרם לנתבעת בגין הפגיעה הנטענת במוניטין ובשמה הטוב - דין התביעה אף בגין ראש נזק זה להידחות.

תכשיטי זהב עודפים - 4.130 ק"ג

138. אין חולק כי במסגרת מימוש צו התפיסה נטלה התובעת לחזקתה, ביום 28/1/07, 27.130 ק"ג תכשיטי זהב מהכספת שבבנק איגוד - 4.130 ק"ג עודפים על כמות התכשיטים להם הייתה זכאית להשבה בהתאם להסדר הביניים מיום 7/2/07 (מוצת/50).

הצדדים נחלקו באשר לשוויים של התכשיטים העודפים, שיש לזכות את הנתבעת.

לשיטת התובעת, שוויים של התכשיטים העודפים שהוחזרו הינו בסך ₪ 188,320 נכון למועד התפיסה - שכן עסקין בסחורה שנועדה להתכה, בשל התיישנותה. מנגד טענה הנתבעת, כי שווייה של הסחורה עומד למועד התפיסה על סך של \$ 106,392 - סכום שעל התובעת לשלמו לנתבעת בקיזוז יתרת שווי תכשיטי היהלומים, אשר טרם שולמו על ידי האחרונה.

139. על מנת להוכיח את שוויים של התכשיטים העודפים (4.130 ק"ג) השליכה הנתבעת יהבה על מסמך (שאינו נושא תאריך), המפרט את שוויים של כלל התכשיטים (27.130 ק"ג) בעת שאלה הוכנסו לכספת בבנק איגוד - העולים לסך של \$ 453,191 (נספח 49 לסיכומי הנתבעת; להלן: "**נספח 49**").

על בסיס מסמך זה, חישה הנתבעת ומצאה כי שווייה של הסחורה שהושבה לתובעת, נכון ליום 26/2/07, מסתכם בסך של \$ 805,607 לפי הפירוט הבא -

· שוויים של התכשיטים שבכספת, במשקל 27.13 ק"ג - \$ 456,251.32

· תשלום סך של \$ 352,416, ביום 26/2/07, בגין רכישת תכשיטי הזהב במשקל 34.483 ק"ג (מוצת/51).

בהינתן, כך לנתבעת, כי שוויין של כל התעודות הפתוחות שבטבלת הריכוז מיום 15/2/06 (מוצת/7) - בהפחתת תשלום בגין סחורה במשקל 3.326.90 ק"ג ביום 22/2/06 (מוצת/1) - עולים לסך של \$ 699,214.79 (נספח 2 לסיכומי הנתבעת), מכאן, כך הטענה, שהסכום העודף ששולם בגין 4 הקילו עומד על ההפרש בסך \$ 106,392.

140. ייאמר מיד כי אני דוחה על הסף את אופן חישובה של הנתבעת לקביעת שווי התכשיטים העודפים, שכן החישוב שנערך שגוי מיסודו.

ראשית, אני דוחה את טענת הנתבעת כאילו מסמך 49 משקף את ערך הסחורה (במשקל 57.130 ק"ג) שהופקדה בכספת בבנק איגוד. מסמך 49 נערך, בכל הכבוד, באופן חד צדדי על ידי הנתבעת, והיא זו אשר קבעה את ערכה. מי לכפינו יתקע כי השווי הנקוב במסמך אכן משקף את שווייה האמיתי של הסחורה?

ודוק. שאלת שווים של התכשיטים שנתפסו על ידי התובעת בכספת, הינה בליבת הסכסוך שבין הצדדים, שכן לשיטת התובעת ערכם במועד התפיסה היה נמוך, בשל התיישנות הסחורה.

בהעדר ראייה קבילה באשר לשווי הסחורה המופקדת בבנק איגוד ומועד הפקדתה - נשמט הבסיס לחישובה של הנתבעת באשר לשווים של 4.131 הק"ג העודפים.

זאת ועוד, למן המועד בו הופקדה הסחורה בבנק בחודש פברואר 2006, ועד למועד התפיסה (1/07) חלפה עברה לה כשנה - כך שברי כי שווייה למועד הפקדתה בכספת, אינו רלבנטי למועד בו היא הוחזרה לנתבעת, בשל התיישנותה.

החישוב "האקרובטי" שנעשה על ידי הנתבעת, בלא כל התחשבות בלוח הזמנים - השווי ליום טבלת הריכוז (2/06; נספח 3) כמו גם ליום השבת הסחורה (1/07, מוצת/50) - פסול מיסודו שכן הוא מערב מין (סחורה ישנה) בשאינו מינו (סחורה חדשה יחסית).

141. עמדת התובעת באשר לשווי הסחורה העודפת (4.130 ק"ג) אף היא דינה להידחות - שכן זו נטענה על דרך הסתם, בלא להוכיח, אף לא לכאורה, כי הסחורה נועדה, בשל טיבה, להתכה, ואין צריך לומר שלא הוכחה התמורה שנתקבלה בעקבות ההתכה.

142. סבור אני, בנסיבות האמורות ובהעדר ראייה אחרת, כי יש לקבוע את שווי התכשיטים העודפים במשקל 4.130 ק"ג, לפי שווי של \$ 10.223 לגרם זהב, ששולם על ידי הנתבעת בגין רכישת תעודה 5747 במשקל 34,483 ק"ג (מוצת/7א').

לא בכדי קבעתי כזאת, שכן הדעת נותנת כי תכשיטי הזהב העודפים שנותרו בידי הנתבעת, מקורם בתכשיטים שנרכשו על ידי הנתבעת, בהתאם להודעת הרכישה מיום 2/5/06.

אני קובע, אפוא, כי בגין 4.130 הק"ג העודפים שהוחזרו לתובעת, על האחרונה לשלם לנתבעת סך \$ 42,221, נכון ליום התפיסה, קרי: 28/1/07.

ריכוז החיובים - בתביעה ובתביעה שכנגד

143. מהאמור והמקובץ לעיל עולה כי התובעת זכאית לתשלום סך של 137,463 ₪ + מע"מ נכון ליום 8/3/07 - בתוספת ריבית והצמדה, בגין העיכוב בתשלום תמורת הרכישה של 34 הקילו. כן זכאית התובעת לסך של \$ 31,843 בגין תכשיטי היהלומים שנותרו בידי הנתבעת, בתוספת ריבית דולרית בשיעור 11% לשנה מיום 25/5/06 (מועד הדרישה להשבתם) (ראו פירוט בסעיף 126 לעיל).

144. מנגד זכאית הנתבעת לתשלום של \$ 42,221 בגין הסחורה העודפת, נכון ל-28/1/07.

מסכום זה יש לקזז את שווי תכשיטי היהלומים (\$ 31,843) בתוספת ריבית דולרית בשיעור 1% לחודש (11% לשנה) לתקופה של 8 חודשים, כך ששווי תכשיטי היהלומים נכון ליום 28/1/07 הינו בסך \$ 34,390 (במעוגל) (\$ 31,843 X 8%).

נמצא, כי הנתבעת זכאית לתשלום סך \$ 7,831 (\$ 34,390 - 42,221 \$). בהינתן שהשער היציג של הדולר, במועד נטילת הסחורה העודפת הינו ₪ 4.251 מכאן שהנתבעת זכאית לתשלום סך של ₪ 33,289 + מע"מ, בתוספת הצמדה וריבית כחוק מיום 28/1/07 ועד התשלום בפועל.

הערה לפני סיום

145. מן הראוי היה שהצדדים - הן התובעת והן הנתבעת - ישתיתו את תביעתם על חוות דעת של מומחים באשר לחיובים ההדדיים שבינותם, במסגרת ההתקשרות העסקית העקיפה שהשתרעה על פני למעלה מ-7 שנים.

דא עקא, שהצדדים ביכרו להציג בפני בית המשפט מסכת עובדתית (על פיה עתרו לסעדים כספיים), הנסמכת על עשרות רבות של תעודות משלוח, על פיהן נעשו מאות חישובים שנעשו ביד קלה. חישובים אלה נזרקו לחלל האוויר על ידי העדים השונים מטעם שני הצדדים, בלא שהם יגובו בתשתית ראיתית מתאימה - ולעיתים קרובות בלא כל ראיה התומכת בהם.

המשותף לכל המלל והניירת שהוצגו, שלבד מטרחת הכנתם לא היה בהם מאומה, משל נשתכחו דיני הראיות והיו למשל ולשנייה על מזבח כרטסות וגליונות אקסל.

מן הראוי היה, בהעדר חוות דעת כאמור, כי בית המשפט ידחה את התביעות ההדדיות בלא להידרש לטענות הצדדים - ברם לפנינו משורת הדין נעשה ניסיון להכריע בתובענות, תוך שבית המשפט נדרש להוציא את "הבר מן התבן", כפי יכולתו.

התוצאה

146. סוף דבר לאור האמור והמקובץ לעיל, התוצאה היא שהתביעה והתביעה שכנגד מתקבלות בחלקן:

א. אני מחייב הנתבעת לשלם לתובעת סך של ₪ 137,463 בתוספת הצמדה וריבית חוקית מיום 26/2/07 ועד התשלום המלא בפועל.

ב. התובעת (הנתבעת שכנגד) תשלם לנתבעת (התובעת שכנגד) סך של ₪ 33,289 בתוספת הצמדה וריבית כחוק, מיום 28/1/07 ועד התשלום בפועל.

ג. על הסכומים האמורים יש להוסיף מע"מ כחוק.

ד. נוכח התוצאה אליה הגעתי, איני מוצא לעשות צו להוצאות, כך שכל צד יישא בהוצאותיו.

המזכירות תשלח עותק מפקס הדין לב"כ הצדדים - באמצעות הדואר.

ניתן היום, י"ח אלול תשע"ח, 29 באוגוסט 2018, בהעדר הצדדים ובאי כוחם.

חיים טובי, שופט